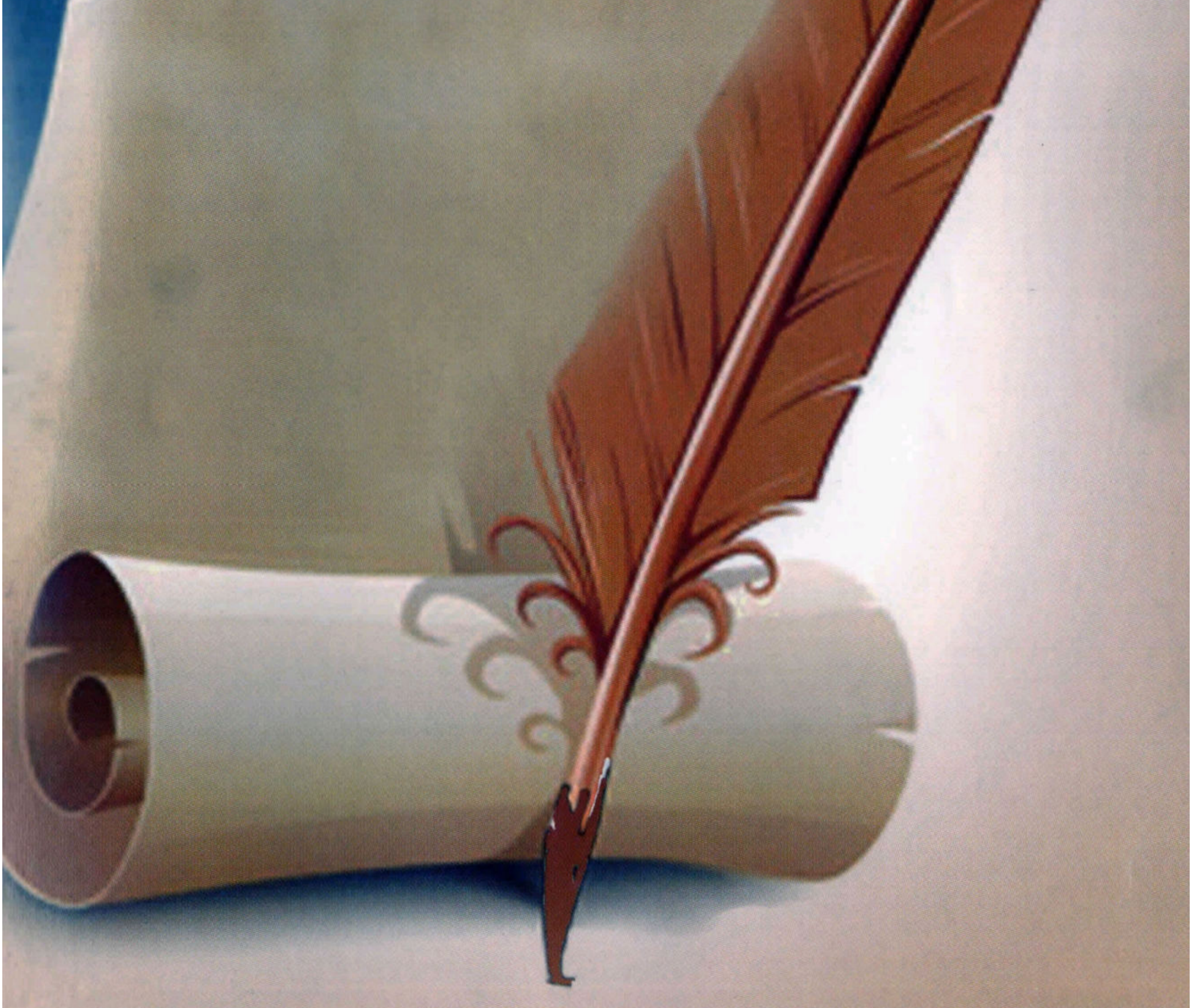
అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

జూలై 2018

యోగః పునరావిష్కారము

రెండవ భాగము

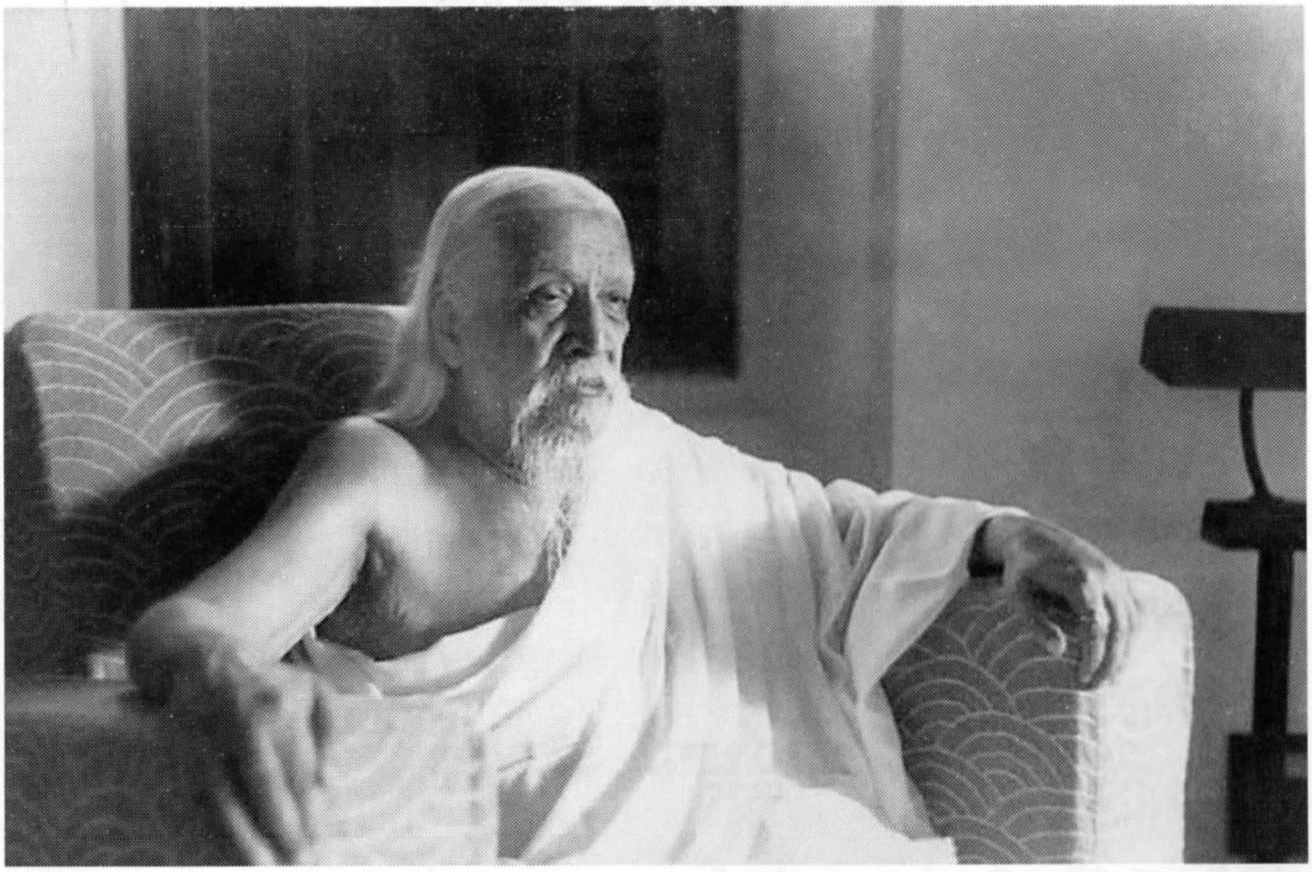

విషయసూచిక

పూర్ణజ్ఞాన యోగం

వదిలించుకోవాల్సిన ఆ ఒక్కటి

సాంప్రదాయక సనాతన జ్ఞానమార్గం పరిత్యాజ్యం అనబడు విసర్జన విధానంతో కొనసాగుతుంది. క్రమానుసారంగా దేహాన్ని, జీవాన్ని, ఇంద్రియాలను, హృదయాన్ని, అసలు వాటికి సంబంధించిన ఆలోచననే నిరాకరించి, నిశ్చలమైన పరమాత్మలోనో లేక అపారమైన శూన్యంలోనో లేక అనిర్దిష్ట నిరపేక్షంలోనో వాటిని విలీన మొందించడానికి సాగిపోతుంది. పూర్ణజ్ఞాన మార్గం ఉద్దేశం ప్రకారం మనమంతా ఒక సమగ్ర ఆత్మ-సిద్ధిని పొందగల స్థితికి చేరాలి. అందులో పరిహరించవలసినవి మన స్వంత మైమరపును, అజ్ఞానాన్ని, అజ్ఞాన ఫలితాలను. విసర్జించవలసింది అహంకారంగా రూపొందే అస్తిత్వ మోసపూరిత లక్షణం; అప్పుడు మన నిజ అస్తిత్వం మనలో వ్యక్తమవుతుంది. విసర్జించవలసింది మన శారీరక ఉనికి యొక్క యాంత్రిక పరిభ్రమణం, కేవలం ప్రాణిక తృష్ణగా రూపొందే జీవిత మాయాజాలం; అప్పుడు దైవశక్తిలో ప్రభావితమగు మన నిజ జీవితం గోచరమౌతుంది, భగవంతుని ఆనంద పారవశ్యతలోని సంతోషం లభ్యమౌతుంది. విసర్జించవలసిన భౌతిక డాంభికాలకు, ద్వంద్వ సంవేదనలకు లోనయ్యే ఇంద్రియ లాలసతను; అప్పుడు సమస్త వస్తు సముదాయంలోని దివ్యత్వానికి తెరుచుకొని, దైవికంగా వాటికి దీటైన సమాధానమీయగల ఉన్నత జ్ఞానం మనలో ఉదయిస్తుంది. విసర్జించ వలసింది హృదయాన్ని పంకిల మొనర్చే కామ, క్రోధ,లోభ,

యోగప్రక్రియలో మూడు దశ లున్నాయి. వాస్తవానవికి వాటి మధ్య అంతగా భేదం కనిపించదు లేదా అవి వేర్వేరుగానైనా కనిపించవు, కాని కొంత మేరకు ఒకదాని నొకటి అనుసరిస్తాయి.

మొదట, కనీసం ప్రాథమికంగా, ఊతమీయ గలిగే ఆత్మ ఔన్నత్యంతో పాటు దైవసంపర్కం సమకూరే దిశగా ప్రయత్నం ఉండాలి. తరువాత, ఏది సర్వోత్కృష్టమైనదో, దేనితోనైతే మన సంపూర్ణ చేతనాయుత అస్తిత్వ పరివర్తన కోసం అంతర్ముఖ సన్నిహిత సంబంధం ఏర్పరుచుకున్నామో, దానిని స్వాగతించాలి. చివరిగా, పరివర్తన చెందిన మానవజాతిని ప్రపంచ మందొక దివ్యకేంద్రంగా ఉపయోగించాలి.

CWSA: 23:58-59 *అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి*

మోహ, మనోవికారాలను, కోరికలను, ద్వంద్వ భావనలను; అప్పుడు మనలో ఒక గాంభీర్యతను సంతరించుకున్న హృదయం. సర్వజీవుల పట్ల దానికున్న ప్రేమతోను, భగవానుని ప్రతిస్పందనకై దానికున్న తీవ్ర తపనతోను, అపారమైన ఆకాంక్షతోను తెరుచుకో గలదు. విసర్జించ వలసింది ఆలోచనలను అంటిపెట్టుకొని వున్న అరకొర మనో నిశ్చయాలను, పొగరుబోతు ప్రతిపాదనలను, నిరాకరణలను, సంకుచిత మినహాయింపులతో దానిని తీవ్రతరం చేసే ఆలోచనా పరంపరల అవాస్తవికతను; అప్పుడు అన్నింటి వెనుక వున్న నిపుణతగల ఉన్నత జ్ఞానసంపద భగవంతుని నిజమైన పరమ సత్యతను, అంతరాత్మకు, మహాప్రకృతికి, విశ్వానికి తెరుచుకో గలదు.

CWSA 23:291-92

ఏకాగ్రతా శక్తి

ఏ విషయంపైన నైనా గానీ, అది ఏమైనా గానీ, ఏకాగ్రత వహించటంద్వారా దానిని గురించిన అవగాహన ఏర్పడుతుంది. దానిలో నిగూఢమై ఉన్న రహస్యాలు వెల్లడి అవుతాయి. ఈ శక్తిని విషయాలను తెలుసుకోవడానికి వినియోగించకూడదు, కేవలం ఏ విషయంలోనైతే దైవం స్వయంభువై ఉన్నాడో దానిని తప్ప. ఏకాగ్రతలో మరో ప్రయోజనం ఉంది. సంకల్పబలాన్ని యావత్తు సమీకృతం చేసుకొని ఏదైతే ఇప్పటికీ అగ్రాహ్యమై ఉన్నో, ఏది ఇప్పటికీ మనకు అంతుచిక్కలేదో అది తెలుసుకోవాలి. ఈ శక్తికి తగినంత తరిఫీదు నిచ్చి, తగినంతగా ఏకోన్ముఖం చేసి, తగినంత శద్దా సక్తిని గరిపించి తనపై తనకు నమ్మకం కుదిర్చి కేవలం తనపై తనకు మాత్రమే విస్వాస పాత్రత కలిగించి, దృఢమైన విశ్వాసం కుదిర్చినట్లయితే దానిని ఏ వస్తువునైనా, అది ఎలాంటిదైనప్పటికీ, దానిని సముపార్జించడం కోసం ఉపయోగించవచ్చు. అయితే, దానిని ప్రపంచమందు అందుబాటులో వున్న అనేక వస్తుసముదాయాలనువశం చేసు కొనుటకు వాడకుండా ఆధ్యాత్మిక పరంగా అనుసరించదగిన విషయం ఏదైతే జ్ఞానసముపార్జనకి తగినదై ఉంటుందో దానిని పొందటానికి వాడాలి. మనం దేనిని ఎన్నుకుంటే దానిగా మారటానికి దానికి చెందిన స్థాయిపై మన అస్తిత్వా న్నంతా కేంద్రీకరించాలి. ఉదాహరణకి శక్తి సామర్థ్యాల సందోహం ముందుండానికి బదులు బలహీనతలు, భయభ్రాంతుల సందోహం ముంగిటనున్నప్పటికీ శక్తి సామర్థ్యాల

స్థాయిపై కేంద్రాకరించడంతో, అది దానిగా మారవచ్చు.లేదా అత్యుచ్ఛమైన స్వస్థత, పవిత్రత, ప్రశాంతత గలవారిగా మారవచ్చు. లేదా, విశ్వగతమగు ఏకైక దివ్య ప్రేమ మూర్తిగా మారవచ్చు. కాని ఈ శక్తిని ఈ విధమైన మార్పును సాధించటానికి కూడ వాడకూడదు అని చెప్పబడింది. అది మన ప్రస్తుతస్థితికన్నా ఎంత గొప్పదైనప్పటికీ, అందుకు బదులు వీటన్నింటినీ ఉచ్ఛమైన, సకల కార్యాచరణలనుండి సర్వ లక్షణాలనుండి విముక్తమైన, స్వచ్ఛమైన సమగ్రమైన దివ్య జీవిగా మారడానికి ఉపయోగించవచ్చు.

CWSA 23:315

ఏకాగ్రత ప్రక్రియ - విధి విధానాలు

ఏకాగ్రతలో అనుసరించవలసిన మొట్టమొదటి నియమం: బయట విషయాలపై తార్కిక విశ్లేషణ చేస్తుండే మనస్సును ఒకే అంశంపై స్థిరంగా నిలిపి దానికి సంబంధించిన ఆలోచనను ఊగిసలాడనీయకుండా కొనసాగించటానికి అలవాటు పరచాలి. ఈ పద్ధతిని మనస్సు అనేకమైన ఆకర్షణలకు పెడదారి పట్టించే పరాయి పిలుపులకు చలించకుండా అనుసరించాలి. మన సాధారణ జీవిత గమనంలో ఇలాంటి ఏకాగ్రతను పాటించడం సర్వసాధారణం. కానీ అట్టి ఏకాగ్రతే బాహ్యమందలి వస్తువులపైగాని, చర్యపైగాని మనస్సును లగ్నపరచకుండా అంతర్ముఖంగా చేయడం కష్టతరమౌతుంది. అయినప్పటికీ జ్ఞాన సముపార్జనపై ఆసక్తిగల వాడికి ఈ అంతర్ముఖ ఏకాగ్రత అనివార్యం. అయితే, ఇది కేవలం మేధాపరంగా ఆలోచించేవారి అనుక్రమంగా సాగే ఆలోచనకాకూడదు. ఎందుకనగా అట్టివారి ఏకైక లక్ష్యం వారి భావాలను, ఊహలను మేధాపరంగా ఒకదాని కొకటి అనుసంధానించడం. అట్టి విధానం లేదా ప్రారంభదశలో సాధ్యమైనంతవరకు అంతరాత్మ యొక్క సంకల్పప్రభావం ఫలవంతమగు ఆలోచనాసారంపై ఒత్తిడి చూపడంతో వాస్తవికత యొక్క బహుముఖ కారణాలు వెల్లడి అయ్యేంతవరకు అవసరమౌతుంది. ఆ విదంగా ఏకాగ్రత కనబరచే అంశం దైవికమైన ప్రేమ అయినట్లయితే, మనస్సు ఏకాగ్రత వహించవలసింది. 'ప్రేమే దైవం' అనే భావన యొక్క మూలంపై, ఆ ఏకాగ్రత కూడా ఏ విధంగా నుండాలంటే, అనేక విధాలుగా సాగే దివ్యప్రేమ వ్యక్తీకరణ ప్రకాశవంతమైన సాధకుని ఆలోచనలోనే కాదు, అతని హృదయంలో అతని అస్తిత్వంలో, అతని దృష్టిలో

ఉత్పన్నం కావాలి. ఆలోచన ముందుగాను, అనుభవం ఆపైన సిద్ధించవచ్చు ఆ రీతిగానే అనుభవంముందుగాను జ్ఞానోదయం తరువాత కలిగవచ్చు. తరువాత సిద్ధించిన అంశంపై దృష్టిని లగ్నం చేసి, అది స్థిరమైన అనుభవంగా మారే పనిపై కేంద్రీకరిరించి చివరికి అది అస్తిత్వం నియమం లేక ధర్మంగా పరిణమించేవరకు దానిని దృఢంగా నిలపాలి.

ఇది తీవ్రమైన ఏకాగ్రతతో చేసే ధ్యానప్రక్రియ. కానీ ఇంతకన్నా దృఢమైన విధానం, మనసునంతా కేవలం ఆ భావన సారాంశంపై కేంద్రీకరించడంద్వారా దానిని గురించిన జ్ఞానాన్ని కాని దాని వెనుకనున్న అసలు విషయం సారాంశాన్నిగాని కనుక్కోవడం. ఈ ప్రక్రియలో ఆలోచన అంత మొందుతుంది. భావానికి సంబంధించిన సారాన్ని జీర్ణించుకున్న లేక దానిని గురించి ఆలోచించే పారవశ్య స్థితిలోకి జారి పోతుంది. లేదా అంతర్గత సమాధి స్థితిలో కలసిపోతుంది.

ఇక మూడవ పద్ధతి: మొదట దానిలో మాదిరి ఒకే అంశంపై ఏకాగ్రతతో తీవ్రంగా ద్యానించడంగాని, తీవ్రమైన ఏకాగ్రతతో ఆలోచనా దృశ్యంయొక్క లక్ష్యంపై ధ్యానించటం కాని కాదు. కాని మొట్టమొదట మనస్సును పూర్తిగా నిశ్చల పరచడం. ఇది అనేక విధాలుగా చేయవచ్చు. ఒకటి మానసిక కార్యాచరణను పూర్తిగా ఆపి, దానిలో ఏ మాత్రం పాలు పంచుకోకుండా వేయకూడని గంతులేయటం, ఎగరటం అధికమై అలసటచెంది పూర్తిగా చలనం లేని స్థితిని చేరేవరకు కేవలం సాక్షిగా నిలవడం. మరొక మార్గం, ఆలోచనాసూచనలు వచ్చినప్పుడల్లా వాటిని మనస్సునుండి త్రోసివేసే అస్తిత్వపు ప్రశాంతతను గట్టిగా నిలుపుకోవడం. ఈ నిలుపుదల మనస్సుయొక్క వ్యాకులత, కోలాహలాల వెనుక ఎల్లప్పుడూ నిలిచి ఉంటుంది. ఎప్పుడైతే ఈ నిగూఢమైన ప్రశాంతతకు తెర తీయబడుతుందో అప్పుడు ఒక గొప్ప నిశ్చలత అస్తిత్వంపై స్థిరపడుతుంది. దానితోపాటు సర్వవ్యాప్తము నిశ్శబ్దము అగు పరబ్రహ్మ జ్ఞానము, అనుభవము సంప్రాప్తిస్తాయి. ఈ ప్రశాంతత ఆధారంగా మిగతా విషయాలన్నీ జ్ఞానం లోను, అనుభవంలోను నిర్మించబడవచ్చు.అయితే, అవి బాహ్యవిషయాలపై కాకుండా దివ్యసాక్షాత్కార మందలి ప్రగాఢమైన వాస్తవికతపై నిర్మితమవుతాయి.

CWSA 23:323-24

నివృత్తి

మన పరిత్యాజ్యం నిజానికి అతర్ముఖంగా చోటు చేసుకొనే పరిత్యాజ్యం కావాలి. ముఖ్యంగా అన్నింటికీ మించి ఇంద్రియాలలోను, హృదయంలోను కోర్కెలు ఈడే రాలనే సంవేదనలను, ఆలోచనలోను ఆచరణలోను స్వయం సంకల్ప భావాలను, చేతనా కేంద్రంలో అహంకారాన్ని పరిత్యజించాలి. ఎందుకనగా మనల్ని నిమ్న స్వభావానికి కట్టివేసే మూడముళ్ళబంధం ఇదే. వీటిని పూర్తిగా విసర్జించగలిగితే మనల్ని కట్టివేసేది వేరొకటి లేదు. అందువలన వశపరచుకొవాలనే కోరికను మొత్తం మననుండి త్రోసివేయాలి. మనం వశవర్తులం కావలసింది ప్రపంచమందు ఏవీలేవు. సంపద, లేక బీదరికం; సంతోషం లేక బాధ; జీవించడం లేక మరణించడం; గొప్పతనం లేక నీచత్వం; పాపం లేక పుణ్యం; స్నేహితుడు, భార్యాపిల్లలు, దేశం మన స్వంత పని లేక ఉద్యమం; స్వర్గలోకం లేక భూలోకం; వీటన్నింటి లోపల ఉన్నది లేక వాటికి అందుబాటులో లేనిది ఇవేవీ కావు. దీని అర్థం మనం ప్రేమించతగ్గది ఏదీ లేదని కాదు, మనం ఆనందం పొందేది ఏదీ లేదని కాదు, ఎందుకనగా వశపరచు కోవాలనే వాంఛ అహంకార పూరిత ప్రేమ అవుతుంది. కాని అచ్చమైన ప్రేమ కాలేదు. కోరిక అనేది సంతోషం, సంతృప్తి లపై గల గాఢ మక్కువలో ఒక పరిమితిని, ఒక అభద్రతను సూచిస్తుంది. కానీ విషయాల్లో లేక వస్తుసముదాయంలో దివ్యానందం కోసం అన్వేషణను కాదు.....

మనం ఈ వరకే చూచినట్లుగా, దైవకార్యాలలో మనం పరిపూర్ణతను పొందగలిగి నట్లయితే, ఆలోచనలోను ఆచరణలలోను ఆత్మసంకల్పం పూర్తిగా పరిత్యజింపబడి నట్లవుతుంది. మనం దివ్యజ్ఞానమందు కూడి పరిపూర్ణతను పొందతలచుకుంటే అందులో సైతం అది సమానంగా పరిత్యజించ బడాలి. ఆత్మ సంకల్పమనగా మానసిక అహంభావమని అర్థం, అది తనకు తానుగాదాని అభిమానాలకు, అలవాట్లకు, పాత క్రొత్త ఆలోచనావిధాలనాకు, దృక్పథాలకు, సంకల్పాలకు అంటిపెట్టుకుంటుంది. ఎందుకనగా వాటిని అది తనకు స్వంతమైనవిగా లేక అవి తానే అయినట్లుగా పరిగ ణిస్తుంది. 'నేను, నాది' అనే భావన లాంటి సున్నితమైన దారాలను వాటి చుట్టూ అల్లుకుంది. సాలెపురుగు తాను అల్లిన గూడులో తానే నివాసమేర్పరచుకొన్నట్లుగా అందులో వసిస్తుంది. సాలెపురుగు తన గూటిపైదాడిని సహించనట్లుగా తన ఉనికిని

అస్థిర పరచడాన్ని అది గర్హిస్తుంది. కొంగ్రొత్త దృక్పథాలను మనోకల్పనలను తనలో పునః ప్రతిష్టించబూనితే, అది పరాయి పంచన చేరినట్లుగా అసంతృప్తి చెందుతుంది. సాలెపురుగు తన గూడును వదిలి వేరొక గూడులోకి మారినట్లుగా ఈ మమతానురాగాల బంధం మనస్సునుండి పూర్తిగా ఖండించబడాలి. జాగృతమవని మనస్సు లోకం పట్ల, జీవితంపట్ల మక్కువతో అవి తన సహజ మూలకాలుగా భావించి, వాటిని పట్టుకు వ్రేలాడే తన సాధారణ వైఖరిని విడనాడటమేగాక మన స్వంత మానసిక కల్పనలతో బాటు మరే మేధాపరమైన ఆలోచనా వ్యవస్థకు లేక మతపరమగు సిద్ధాంతాలకు లేక హేతుపూర్వక నిర్ణయాలకు మనం బద్ధులం కాకూడదు. మనం మన మనస్సు, ఇంద్రియాల వలలయొక్క బంధాలను తెంచుకోవడమే కాక ఆలోచనా పరుడి వల నుండి కూడా దూరంగా పారిపోవాలి. అలాగే వేదాంతి మతాచార్యుడి మంత్రసహిత బీజాక్షరం మతపరమైన భావజాలవలలో చిక్కుకోకూడదు.

CWSA 23:229-30

అంతః చక్షువే అంతా

ఒకరి ఆత్మసిద్ధి, సాఫల్యత, ప్రయోజనం పొందటం విషయాలు అహంకార పూర్వక భావనలో ఇతరులకు స్వయం సేవగానో లేక పట్టుదల నెగ్గించుకోవడంగానో లేక ఆనందోత్సాహాలలో తేలియాడడంగానో లేక స్వయం తృప్తికై యధేచ్ఛగా సాగే కార్యాచరణగానో కనిపించేటట్లయితే, అట్టి కార్యాచరణను మనం తప్పక చేపట్టాలి. మన అంతరంగ మార్గదర్శనంతో మన కార్యాచరణ చేయాలిగాని, ఇత రుల అభిప్రాయాలని అనుసరించికాదు. తరచుగా పరిసరాలు గొప్ప ప్రభావాలు చూపుతాయి. ఏదో అంతగా పట్టించుకోకుండా బయటచూపరుల కంటికి ఆకర్ష ణీయంగా కనిపించే వేషధారణను ఎన్నుకుందాం. ఆ విధంగా మన అంతః చక్షువులపై ఒక తెర పడటాన్ని అనుమతిస్తాం. బీదరికం ఉట్టి పడేటట్లు లేక సేవ అందిస్తున్నామనే భావన కలిగేటట్లుగా లేక బయటికి నమ్మకం కలిగేటట్లుగా లౌకిక విషయాలపట్ల విముఖత, సన్యాస ధోరణి మచ్చలేని పవిత్రతను ప్రకటిస్తాం. ఎందుకనగా సాంప్రదాయ జనాభి ప్రాయం మననుండి ఆశించేది అట్టి ప్రవర్తనను కాబట్టి. ఆ విధంగా పరిసరాలలో గౌరవప్రదమైన వ్యక్తిత్వం ప్రదర్శించవచ్చు. కానీ ఇదంతా కేవలం ఆడంబరప్రదర్శన, వంచన. ఇలాంటి నాటకీయతను ప్రదర్శించటం అవసరం కావచ్చు. కారణం, అది

మన కార్యక్రమాలకు అనుగుణమైన నడవడి కావచ్చు. కానీ కాకపోవచ్చు కూడా. బాహ్యమందున్న వ్యక్తి దృష్టిని పట్టించుకో నవసరం లేదు. దానికి విలువలేదు. అంతః చక్షువే సర్వస్వం.

CWSA 22: 331 *అందుగులపాటి: కైలాసపతి*

సన్యసించటం - అనుభవించటం

సన్యసించటం అనే ఆలోచన కిచ్చే విశ్లేషణా పరిధి ప్రస్తుతం దానికి ఆపాదిస్తున్న అర్థం కన్నా భిన్నంగా ఉంది.

వర్తమానంలో దాని అర్థం ఆత్మ నిరసన, సుఖ సంతోషాలను త్రోసి పుచ్చటం, వినోదమయ వస్తువులను తిరస్కరించటం.

ఆత్మ నిరసన మనిషి అంతరాత్మ కొరకు అవసరమే. ఎందుకంటే ఆతని హృదయం చాలా అజ్ఞానంతో అనుబంధమై ఉంది. సౌఖ్యాలను అణచి ఉంచటం అవసరం ఎందుకంటే ఆతని యింద్రియాలు విషయభోగాలనే తెనె బురదలో కూరుకు పోయి ఉన్నాయి. సుఖాన్ని కలిగించే వస్తువులు తిరస్కరించబడ్డాయి ఎందుకంటే మనసు ఆ విషయాలకు అంటిపెట్టుకొని ఆపై ముందుకు సాగాలని అనుకోదు. అక్కడే ఆగిపోతుంది. మనిషి మనసు యిలా అజ్ఞానంతో అంటిపెట్టుకొని బందీయై అవిరామంగా, చంచలంగా, వస్తువుల రూపాలతో మోసం చెంది ఉండకపోతే పరి త్యజించవలసిన అవసరంలేదు. అంతరాత్మ ఆనందమార్గంలో పయనించ గలిగి ఉండేది. సూక్ష్మ మైన దానినుండి బృహత్తరమైన దానివైపు సంతోషం నుండి దివ్యానందం వైపుకు. ప్రస్తుతం అవి ఆచరణ యోగ్యం కాదు. లోలోపల దేనికైతే అంటిపెట్టుకొని ఉంటుందో దానిని వదిలి వెయ్యాలి. అందువలన దానిని తన నిజరూపంలో పొందగలుగు తుంది. బాహ్యమయిన సన్యాసం అవసరం లేదు, అది కొంతకాలం వరకూ మాత్రమే ఉపయోగపడుతుంది. కొన్ని విషయాలలో తప్పని సరి. కొన్నిసార్లు అన్నిటిలోనూ ఉపయోగపడవచ్చు. ఇలా కూడా అనుకోవచ్చు. పూర్తి సన్యాసమన్నది ప్రతి అంత రాత్మ ప్రగతి పథంలో తప్పనిసరిగా దాటవలసిన దశ. కాని అది ఆత్మ హింస. తమపై తాము విధించుకున్న భయంకరమైన ఆత్మ వేదన. అలా చేయటం తమలో

వసించే దైవంపట్ల దురుసుగా వ్యవహరించినట్లే. అంతిమంగా ఈ పరిత్యాగం, ఆత్మ నిరసన ఒక దశలో మాత్రమే ఉపయోగపడి గతించిపోతుంది. విషయపు కోరలలో మనసు చిక్కుకున్నంతవరకు మాత్రమే ఆ విషయాన్ని తిరస్కరించవలసి ఉంటుంది. ఎందుకంటే అంతరాత్మ యికపై ఏ మాత్రం విషయాన్ని విషయంగాకాక అది వ్యక్తీకరించే దైవంగా భావించటం ప్రారంభిస్తుంది. విషయానుభవం యికపై ఏ మాత్రం అవసరంలేదు. ఎందుకంటే అవి యింద్రియ సౌఖ్యాన్ని కాక అన్నింటా సమానంగా దివ్యానందాన్ని పొందుతూ ఉంటుంది. వ్యక్తిగతమైన లేదా భౌతికమైన ప్రాప్తి లేకుండా, సుఖానుభూతిని కోరుకోకుండా అంతరాత్మ ఆ వస్తువును స్వయంగా పొందవలసిన అవసరం లేకుండానే దివ్యానందాన్ని అన్నింటా సమానంగా ఆస్వాదించ గలుగుతుంది. ఎప్పుడైతే ఆత్మ దేనినీ నాదీ అని వాదించదో, అన్నింటా ఉండే ఏకాత్మ యొక్క సంకల్పానికి ఎరుకతో విధేయమై ఉంటుందో అపుడు ఆత్మ నిర సన తన క్షేత్రాన్ని కోల్పోతుంది. అపుడే మనం ఈ నియమ నిబంధననుండి సృష్టి ఆధ్యాత్మలో విముక్తమౌతాయి.

CWSA 23:333

వైరాగ్యము

మనం ప్రయత్నిస్తేనే తెలుస్తుంది, మనస్సుకు ఈ వైరాగ్య శక్తి ఉన్నదని అది కేవలం భావనలోనే కాక క్రియలలో కూడా భౌతికంగా ప్రాణికంగా కూడా వేరుగా ఉండగలదని. ఈ మానసిక వైరాగ్యాన్ని శారీరక విషయాలుపట్ల ఒక ఉదాసీనతతో బలోపేతం చేసుకోవాలి. దాని నిద్ర గురించిగాని, మెలుకువ గురించిగానీ, కదలికలు, విశ్రాంతి బాధ, సంతోషం ఆరోగ్యం అనారోగ్యం శక్తి, బలహీనత, సౌఖ్యాలు అసౌ ఖ్యాలు ఏమి తిన్నది, ఏమి త్రాగినది, మొదలయిన వాటిని పట్టించు కోరాదు. అంటే శరీరాన్ని మనం ఉంచగలిగినంత క్రమపద్ధతిలో ఉంచరాదని కాదు, హింసా యుతమైన కఠోర తపస్సు, లేదా భౌతిక స్వరూపాన్ని పూర్తిగా నిర్లక్ష్యం చేయటం కాదు, ఆకలిదప్పులు, అసౌఖ్యము, అనారోగ్యముతో. అలా అని కొంత మంది లౌకికము, ప్రాణిక మయిన వ్యక్తులు దానికి ఆపాదించే కొన్ని ప్రాముఖ్యతలకు చాలా అనవసరమైన వాటికి అంటిపెట్టుకోవటం కాదు. ఈ ఉపకరణాల ప్రాముఖ్యతలు కూడా అవసరమనే స్థాయికి పెరగకుండా చూడాలి. ఉదాహరణకు మన మానసిక

స్వచ్ఛత మనం తినే త్రాగే వస్తువులపై ఉంటుందన్న ఊహించుకోవటం. ఒకదశలో త్రాగటం, తినటంపై నిబంధన మన అంతర ప్రగతికి దోహదం కావచ్చు. మనసు, ప్రాణికం, ఆహారం, పానీయాలపై ఆధారపడడం కేవలం ఒక అలవాటు మాత్రమే. ప్రకృతి వీటిమధ్య ఏర్పరచిన సాధారణ బాంధవ్యం అనుకోకూడదు. నిజానికి మనం తీసుకొనే ఆహారాన్ని ఒక క్రొత్తరీతిలో చాలా కనీస పరిమాణానికి తగిన వివేకవంత మయిన ప్రగతిలో దాటిన స్వల్ప భౌతికమయిన వనరులకన్నా, రహస్యమైన ప్రగతిలో వాటికి స్వల్ప భౌతికమయిన వనరులకన్నారహస్యమయిన మానసిక, ప్రాణిక శక్తులపై ఆధారపడగల మహత్తరమైన శక్తి - సామర్థ్యాలు పొందటానికి శిక్షణ నివ్వవచ్చు.

CWSA 23: 343- 344

అంతరిక విభజన:

అందువలన మనోమయ పురుషుడు ఈ యింద్రియమనసు సంబంధం నుండి విడివడి, ఈ యాతనలూ, బాధలూ, కష్టాలు, ఆనందాలు, రాగద్వేషాలు, ఆశ, నిరాశలు, భయక్రోధాలు, హర్షాతిరేకాలు, క్రుంగుబాట్లు, ఈ ప్రాణికమయిన స్థితులు, భావోద్వేగాలు, వ్యామోహాలు ఇవన్నీ పొందేవి. ప్రకృతియొక్క అలవాట్లు, చేతలు, అని తెలుసుకుంటాడు. మనసప్పుడు ఈ ఉద్వేగాలునుండి వెనుకకు మరలి శరీరపు కదలికలు అనుభవాలవలె ఒక పరిశీలనా దృష్టితో, సాక్షీభూతంగా ఉంటుంది. మళ్ళీ లోపల ఒక చీలిక ఉంటుంది. ఈ భావావేశ మనసులో మానసిక స్థితులు, వ్యామోహాలు, ప్రకృతి రీతి ననుసరించి సంభవిస్తూనే ఉంటాయి. ఈ పరిశీలనా మనస్సు వీటిని అవలోకిస్తూ, అధ్యయనం చేస్తూ, అర్థం చేసుకుంటూ, దాని నుండి వేరుగానే ఉం టుంది. వాటిని తాను గమనిస్తూ ఉంటుంది. ఒక మానసిక వేదికపై ఎవరో ఆడుతున్న నాటకంలా మొదట ఆసక్తితో తరువాత మమేకమవుతూ మళ్ళీ నిశ్చల వైరాగ్యంతో, చివరిగా నిశ్శబ్దంగా తన నిర్మలానంద స్వీయ మౌన అస్తిత్వాన్ని పొందుతుంది. ఆటలో నిమగ్నమయిన ఒక పసివాడి ఊహాజనితమైన అసత్య సంతోష దుఃఖాలలా వాటిని వీక్షిస్తూంటుంది.

రెండవది ఎవరి అనుమతి విరమణతో ఈ నాటకం ముగిసిపోతుందో నాటకాన్ని ఆడించే ఆ ప్రభువు తానేననే ఎరుకను పొందుతుంది. అనుమతవిరమించబడినపుడు మరొక గుర్తించదగిన దృగ్విషయం సంభవిస్తుంది. ఉద్వేగమనస్సు నిశ్చలము,

నిర్మలమూ, అయి ఆవేశాల నుండి బయటపడుతుంది. అవి కలిగినప్పటికీ లోపలనుండి ఉత్పన్నం కావు. దేనికైతే యింకా మనసు స్పందిస్తుందో అది బయటనుండి మన సుపై ప్రతిబింబించి, ముద్రను వేస్తాయి. కొంత కాలానికి ఈ స్పందన కూడా ఆగి పోయి ఉద్వేగమనసు కాలక్రమేణ తాను త్యజించిన వ్యామోహాలనుండి పూర్తిగా విముక్తం అవుతుంది. ఆశ, భయం, దుఃఖం, రాగద్వేషాలు, ఆకర్షణ, వికర్షణ సంతృప్తి అసంతృప్తి, ఆనందం కృగిపోవటం, భయం, కోపం, విరక్తి లజ్జాభావం, ప్రేమ, ద్వేషం, విముక్తి పొందిన చైత్యసత్త నుండి రాలిపోతాయి.

CWSA 23:353- 353

ప్రపంచంలో భగవంతుణ్ణి తెలుసుకోవడం, దర్శించటం

పరిమితమయిన దానిలోనూ యోగి భగవంతుణ్ణి తెలుసుకుంటూ దర్శిస్తూ, ఉంటాడు. ఆ దివ్య చైతన్యానికి, దివ్యకార్యానికి వాహికగా ఉంటాడు. కాబట్టి ప్రపంచ జ్ఞానం, జీవితానికి సంబంధించిన దాని నంతటినీ విస్తృతపరచటం, ఉన్నత స్థితికి లేవనెత్తటం అతని కార్య క్షేత్రంలోకి వస్తుంది. అన్నిటిలోనూ భగవంతుణ్ణి చూస్తాడు. ఉన్నతోన్నత సత్యాన్ని దర్శిస్తాడు. అతని జీవన పరమార్థం మానవాళిని భగవత్ జ్ఞానం వైపు, సర్వోన్నత సత్యాన్ని పొందటంవైపు నడిపించడం శాస్త్రం సిద్ధాంతం ద్వారా, తాత్త్విక చింతనద్వారా సుందరమైన, మంచి రూపాలలో భగవంతుణ్ణి దర్శిస్తారు. జీవితపు అన్ని కార్యకలాపాలలో గతించిన ప్రపంచం చరిత్రలో దాని ప్రభావాలలో వర్తమానంలో దాని పోకడలలో భవిష్యత్తుయొక్క మహత్తరమైన ప్రగతిలో దైవాన్ని చూస్తాడు.ఇందులో ఏదో ఒకదానిలో లేదా అన్నిటిలో తన తేజోమయ దృష్టిని ముక్తిపొందిన తన ఆధ్యాత్మిక శక్తిని తీసుకు రాగలడు. నిమ్న జ్ఞానంనుండి అతడు పైకి ఎదిగాడు. ఉన్నత శక్తి నిమ్నమయిన వాటిని కాంతిమయం చేసి, తనలో లీనం చేసుకుంటుంది. అది కట్టకడపటి అంచు అయినా అత్యంత బాహ్యమయిన వెలుగయినప్పటికీ.

CWSA 23:517-518

యోగం యొక్క నాలుగు అంతర్భూతమైన లక్షణములు - శుద్ధి, ముక్తి, సిద్ధి, భుక్తి

CWSA 24: 639

అజ్ఞాన యుతమూ, పరిమితమూ, అహంకార పూరిత చేతన మాత్రమే అద్భుతాలను కోరుకుంటుంది. ఒకసారి జ్ఞాన సిద్ధి కలిగాక ప్రతిచోటా, నిరంతరం అద్భుతాలే, సంభవిస్తుంటాయని తెలుసుకుంటారు. ఈ అద్భుతంలో కరుణలో మరింత విశ్వాసం ఉన్నప్పుడు దానిని చూడగల అన్ని వేళలా అన్నిటా, దానిని గ్రహించగల సమర్థత పెరుగుతుంది. అజ్ఞానం, అపనమ్మకం మాత్రమే దానిని చూడనీయవు.

CWSA 7: 379 — డా. సరోజాప్రసాద్

దివ్యప్రేమ యోగం

పరమోత్కృష్ట అస్తిత్వం

ఈ పరమోత్కృష్ట అస్తిత్వమే సార్వజనీన అస్తిత్వం కూడా, విశ్వంతో మన సంబంధాలన్నీ ఉపకరణాలే, వాటిద్వారానే ఆయనతో సంబందం పొందటానికి మనం సంసిద్ధం చేయబడతాం. మన మీద సార్వజనీన ఉనికి చేసే చర్యలను ఏ మానసిక ఉద్వేగాలతోనైతే మనం ఎదుర్కొంటామో, వాస్తవంగా అవి సరాసరి ఆయనకు ఉద్దేశించినవే. మొట్టమొదట అజ్ఞానంలో మొదలై, వృద్ధి పొందుతున్న జ్ఞానంలో వాటిని ఆయనవైపు సూచిగా నిర్దేశిండంతో, మనం ఆయనతోటి ఎక్కువ సన్నిహిత సంబంధాలలోకి ప్రవేశిస్తాం. మనం ఐక్యతవైపు దగ్గరగా లాగబడుతున్న కొలదీ వాటిలోని అనృతము, అజ్ఞానము అయినవి రాలిపడిపోతాయి. వాటన్నింటికీ ఆయన

"సూర్యకాంత పుష్పం సూర్యుడి వైపు తిరిగినట్లుగా దివ్య సత్యం వైపు తిరగటం చైత్యపురుషుని సహజ స్వభావం దివ్యమైన దేన్నైనా లేదా దైవత్వం వైపు వికసించే ప్రగతిచెందే దేన్నైనా అది అంగీకరించి దానికి అంటిపెట్టుకొని ఉంటుంది. వక్రీకరించే లేదా నిరోధించే దానినుండి అసత్యము, అదైవికమయిన దాని నుండి వెనుకకు మరలుతుంది."

CWSA 25: 153

సమాధాన మొసంగుతాడు, మనం ఉన్న అభివృద్ధి స్థాయినుంచి మనల్ని పట్టుకు పోతాడు. అపరిపూర్ణమైన మన వేడికోలుకు ప్రత్యుత్తరం లేదా సహాయం మనం పొందలేకపోవటానికి కారణం, మనం పరిపూర్ణమైన సంబంధాలను ఎన్నటికీ నెల కొల్పలేము కాబట్టే, మనజులు ఆ విధంగా ఆయనను సమీపించినా కూడా. అదే విధంగా ఆయన వారిని సైతం ఆమోదించి, వారి భక్తికి దివ్యప్రేమతో ప్రత్యుత్తర మిస్తాడు. 'తదైవ భజతే'.

ఎటువంటి అస్తిత్వరూపంలో, ఎటువంటి లక్షణాలతో, తమకున్న దానిని ఆయనకు వారు ఇచ్చుకోవటం జరుగుతుందో ఆ రూపము, లక్షణాలద్వారానే వారు అభివృద్ధి చెందటానికి ఆయన సహాయం చేస్తాడు. వారి సూటైన వంకరైన విధానాలు ఆయన వైపుకు ఆకర్షించే విధంగానే ఆయన వారి పురోగతిని ప్రోత్సహించటం లేదా పాలిం చటం చేస్తాడు. ఏ విధంగా ఆయనను వారు చూసారో అదీ సత్యమే, కాని అది పాక్షికమై, విరూపం చేయబడి దాని సొంత ఉన్నతోన్నత వాస్తవికత ననుసరించి కాకుండా, వారి సొంత అస్తిత్వంలోని, చైతన్యంలోని హద్దులను బట్టి ప్రాతినిధ్యం వహించిన సత్యం. మతం ఎక్కువ మోటైన, ఎక్కువ ప్రాచీనమైన ఆదిమమైన, ద్రవ్యాలకు ఇంకా వాటి తాత్కాలికమైన క్షణభంగురమైన అభిప్రాయాలకు ఇదే తగిన కారణం. అవి సమర్థనీయమైనవే. ఎందువలననగా వాటి వెనుక, దైవం ఉన్నాడనే సత్యం ఉంది కాబట్టి కేవలం అభివృద్ధి చెందుతున్న మానవ చైతన్యం ఉన్న స్థాయిలో మాత్రమే దైవం యొక్క సత్యాన్ని సమీపించడం సాధ్యం. ఆ విధంగానే అది ముందుకు సాగిపోవటానికి సహాయం పొందుతుంది, వాటిని ఖండించటం జరిగింది. కారణం అటువంటి మోటైన భావాలు సంబంధాల మీదనే దృఢంగా నిలబడటమనేది దైవంతో ఎక్కువ సన్నిహితమైన ఐక్యతను తొలగిస్తుంది. ఈ మోటైన ప్రారంభాలు మొదటి అడుగులు, అవి ఎంతగా తడబడి పోయేవైనప్పటికీ.

CWSA 24: 558

లోకాలన్నింటికీ ప్రభువు, ప్రాణులకన్నింటికీ స్నేహితుడు

దైవం ప్రభువుగా కూడా ఎవరినీ శిక్షించడు, ఎవరినీ భయపెట్టడు, విధేయతకు బలవంతం చేయడు. మానవ ఆత్మ స్వేచ్ఛగా దైవం వద్దుకు రావలసి వుంటుంది, ఆయన అపారమైన శక్తికి తనకు తానుగా అర్పించుకోవాలి. దాని ఫలితంగా ఆయన

దానిని వశం చేసుకొని, దానిని దివ్య అంతస్థులకు ఉద్ధరించే అవకాశం ఉంది. అపరిమితమైనది పరిమిత ప్రకృతిమీద ఆధిపత్యం చేసే ఆనందాన్ని దానికి కలిగిస్తుంది. దాని ద్వారా స్వార్థాహంకారంనుంచి, నిమ్నతర ప్రకృతినుంచి విముక్తి లభిస్తుంది. ఈ సంబంధానికి ప్రేమ కీలకం, భారతీయ యోగంలోని ఈ దాస్యభావం, సేవ అనేది దివ్యస్నేహితుడికి లేదా ప్రియతమునికి తీవ్ర భావోద్వేగంతో చేసే ఆనంద దాయకమైనసేవ. లోకాల ప్రభువు గీతలో సేవకుడైన భక్తుడి నుంచి గట్టిగా కోరుకునేది, జీవితంలో ఉపకరణంగా తప్ప, మరేమీ కాదు. ఆయన ఈ విధమైన కోరికను స్నేహితుడిగా మార్గదర్శిగా, ఉన్నతోన్నతమైన దివ్యఆత్మగా ప్రకటిస్తాడు. ఎవరైతే ప్రాణులకన్నింటికి స్నేహితుడో, అతడు తనను తాను లోకాలన్నింటికీ ప్రభువుగా, సర్వలోక మహేశ్వరుడిగా వర్ణించి చెప్పుకుంటాడు, 'సుహృదం సర్వభూతానాం' వాస్తవంలో ఆ రెండు సంబంధాలు జతగూడి ఉండాలి. ఏదీ మరొకటి లేకుండా పరి పూర్ణం కాదు. అదే విధంగా విధేయతను గట్టిగా కోరేది సృష్టికర్త అయిన భగవంతుని యొక్క పితృత్వం కాదు, కారణం అతడు మన అస్తిత్వాన్ని తయారుచేసినవాడు, కాని పితృత్వపు ప్రేమ మనలను యోగంలో ఆత్మ- సంయోగం దిశగా సన్నిహితంగా నడిపిస్తుంది. రెండింటిలోను ప్రేమే నిజమైన కీలకం. భయంతో కూడిన ప్రేరణకు సమ్మతి నొసగే దానితో పరిపూర్ణ ప్రేమకు పొసగదు. దైవమూ, మానవ ఆత్మ సన్నిహి తంగా ఉండటమే లక్ష్యం. కాని భయం ఎల్లప్పుడూ హద్దును, దూరాన్ని ఏర్పరుస్తుంది. దివ్యాధిపత్య శక్తి యందు భయ సంభ్రమాలు గౌరవపూర్వకమైన పూజ్యభావం కూడా దూరానికి విభజనకు సంకేతం. అవి ప్రేమసంయోగపు సన్నిహి తత్వంలో మాయమైపోతాయి. అంతేకాకుండా, భయం నిమ్నతరమైన స్వభావానికి నిమ్న తరమైన ఆత్మకు చెందినది. ఉన్నతోన్నత దివ్య ఆత్మను సమీపిస్తూ దానిలోనికి ప్రవేశించటానికి ముందు, దానిని తప్పక ప్రక్కకు పెట్టవలసినదే.

CWSA24: 565-66

ప్రార్థన - దైవంతో సంబంధాలు

ప్రార్థన మొదట మనకు నిమ్నతరమైన అంతస్థులలో ఈ సంబంధానికి సంసిద్ధం చేయటానికి సహాయం చేస్తుంది. అక్కడ అది కేవలం స్వార్థాహంకారం, ఆత్మ భ్రాంతులతో అనుగుణంగా ఉన్నప్పటికీ ; కానీ తరువాత మనం దాని వెనుకనున్న

ఆధ్యాత్మిక సత్యం వైపు రాగలుగుతాం. అటువంటప్పుడు అడిగింది ఇవ్వడం అనేది ముఖ్యమైన విషయం కాదు, కాని సంబంధం దానికదే, భగవంతునితో మనిషి జీవితానికుండే సంబంధం, ఇంకా ఎరుకతో కూడిన ఇచ్చిపుచ్చుకోవడాలు ముఖ్యమవుతుంది. ఆధ్యాత్మిక విషయంలో ఆధ్యాత్మిక ప్రయోజనాలను పొందటానికి చేసే ప్రయత్నాలలో ఇటువంటి ఎరుకతో కూడిన సంబంధం ఒక గొప్ప ఆధిపత్యశక్తి అవుతుంది. మనం సొంతంగా పూర్తిగా ఆత్మ-నిర్భరత మీద ఆధారపడి చేసే పోరాటమూ, ప్రయత్నాలకంటే, అది ఇంకా శక్తివంతమై, ఎక్కువ పరిపూరితమైన ఆధ్యాత్మిక పెరుగుదలను, అనుభవాన్ని తీసుకువస్తుంది. చిట్టచివరికి తప్పనిసరిగా ప్రార్థన, దేనికోసమైతే, అది మనలను సమాయత్తం చేసిందో, ఆ ఉత్తమోత్తమమైన దానిలో మునిగిపోవటంగాని, వాస్తవానికి విశ్వాసం, ఇచ్ఛ, ఆకాంక్ష, ఆవశ్యకంగా అక్కడ ఉన్నంతకాలం ప్రార్థన అని దేనినైతే మనం అంటామో దానికది అత్యావశ్యకమైనదేమీ కాదు — లేదా కేవలం ఆనందసంబంధం కోసం మాత్రమే మిగిలిపోతుంది. అంతేకాకుండా, దాని లక్ష్యమైనటువంటి, అది కోరుకొని అనుభవానికి తెచ్చుకోవాలనుకునే ధనం లేదా స్వప్రయోజనాలు, ఏ ఉద్దేశ్యమూలేకుండా దివ్యప్రేమ భరితమై, పవిత్రమూ, నిరాడంబరమూ, అయిన ఎటువంటి ఇతర కోరికా లేదా ఆపేక్ష లేనటువంటి అత్యున్నతమైన ప్రార్థనకు మనం చేరుకొనే వరకు, అవి ఉత్తమోత్తమము, ఇంకా ఉత్తమము అవుతాయి.

హృదయంనుంచి దైవానికి ఈ విధమైన వైఖరితో వెలువడే సంబంధాలు బిడ్డతో దివ్యతములగు తండ్రి మరియు తల్లికి ఉండే సంబంధం మరియు దివ్యస్నేహితుడితో ఉండే సంబంధం. మానవ ఆత్మనుంచి సహాయం, రక్షణ, మార్గదర్శనం, ఫలసిద్ధికోసం, లేదా జ్ఞానమే లక్ష్యమైనప్పుడు అది దివ్య మార్గదర్శకునికి దివ్య ఆచార్యునికి జ్ఞానమిచ్చు దివ్యదాతకు ఎందువల్లనంటే దైవమే జ్ఞాన భాస్కరుడు కాబట్టి, అది ఉపశమనం, సాంత్వనం, విముక్తి కోసం శోకంనుంచి బాధనుంచి ఉత్పన్నమైనప్పుడు, దైవానికి ఈ విషయాలు చేరగానే అప్పుడు దానికదే బాధనుంచిగాని లేదా బాధకు నివాసస్థలమైన విశ్వం ఉనికి నుంచిగాని లేదా దాని అన్ని అంతరంగ, వాస్తవికమైన కారణాల నుంచి గాని విముక్తి కావచ్చు. వీటిలో మనం ఒక విధమైన క్రమాన్ని చూస్తాం. ఎందువల్లనంటే పితృత్వసంబంధం ఎల్లప్పుడూ తక్కువ సన్నిహితమూ, తీవ్రమూ, ఆవేశ పూరితమూ, ఆత్మీయము, అయినటు వంటిది, అందువలన అత్యంత సన్నిహిత

సంయోగాన్ని కోరుకొనేవారు, దానిని యోగంలో తక్కువగా అవలంబించటం జరిగింది. అదే దివ్య స్నేహితునితో సంబంధం, ఎక్కువ మాధుర్యము ఎక్కువ సన్నిహితము కావటం మూలంగా అసమానతలలో సైతం మరియు పరస్పర ఆత్మ-సమర్పణల ప్రారంభంలోనూ అది సమానత్వాన్ని ఒప్పుకుంటుంది. దాని అత్యంత సన్నిహితత్వంలో భిన్నమైన సమర్పణలు, స్వీకరణాలు లేకుండా, అవి మాయమైపోయిన తర్వాత, ఆ ఒక్క ఏకైక సమస్త సంతృప్తి కలిగించే ప్రేమ కారణం తప్ప మరే ఉద్దేశమూ లేనిదైనప్పుడు, సృష్టి దివ్యలీలల్లో తోటి ఆటకాడుగా స్వేచ్ఛాయుతమైన, సంతోషదాయకమైన సంబంధంగా అది మారిపోతుంది. కాని ఎక్కువ దగ్గరైనదీ, ఇంకా ఎక్కువ సన్నిహితమైనదీ, దివ్యమాతా, శిశువు సంబంధం. కాబట్టి ఎక్కడ దైవభక్తి ప్రేరణ సమృద్ధంగా ఉత్సుకత్వంతో ఉంటూ, మనిషి హృదయం నుంచి అత్యంత మనః పూర్వకంగా ఉత్సాహంతో ఉబికి వస్తుందో అప్పుడది చాలా పెద్దపాత్రనే పోషిస్తుంది. ఆ అంతరాత్మ దాని అన్ని కోరికలలో, కష్టాలలో మాతృ అంతరాత్మను చేరుకుంటుంది. ఆ విధంగా జరగాలని దివ్యమాత ఆశిస్తుంది. పర్యవసానంగా, ఆమె హృదయ ప్రేమను సమృద్ధిగా ప్రవహింపజేయగలదు. అది ఆమె వైపుకే మరలుతుందికూడా, కారణం ఈ ప్రేమ స్వయంభువమైన స్వభావాన్ని కలిగినదవటం, ఇంకను అది మనకు, ప్రపంచంలోని మన పరిభ్రమణల నుంచి మనం మరలి, మన స్వస్థానంవైపుకు, మనం విశ్రాంతి నొందే, యెడదకు గురిపెట్టి చూపడమూ కారణం.

CWSA 24:567-68

దివ్యప్రియతముని కోసం పరితాపం

కాని అత్యున్నతమైన, ఉత్కృష్టమైన సంబంధం ఎటువంటిదంటే, అది ఎటువంటి సర్వసాధారణమైన మతపరమైన ప్రేరణలతోనూ మొదలయేది కాదు. కాని యోగం అసలైన సారంనుంచి మొదలయేది, అది ప్రేమ వాస్తవికమగు ప్రాకృతిక లక్షణం నుంచి, ఉబికి పైకి వస్తుంది. అది ప్రేమికుని ప్రియతముని రాగం. ఎక్కడెక్కడ ఆత్మకు దైవంతో పూర్తి ఐక్యతకై కోరిక ఉంటుందో, అక్కడక్కడల్లా ఇటువంటి దివ్యపరితాపం చేటు చేసుకొని మతాలలోగూడ ప్రవేశించినప్పుడు, అవి దానిని లేకుండా చేయటంకాని, వాటి సర్వసాధారణ వ్యవస్థలో దానికి చోటు కల్పించకుండా

చేయటంకాని చేశాయనిపిస్తుంది. ఇక్కడ ఒక్క విషయమే అర్థించబడుతుంది. ప్రేమ, ఒక్క విషయం గురించే భయపడటం జరుగుతుంది. ప్రేమభంగం, ఒక్కటే దుఃఖం, అది ప్రేమ వియోగం మూలంగా కలిగే దుఃఖం తక్కిన విషయాలు ప్రేమికుని విషయంలో అసలు మనుగడలోనే ఉండనివి గాని లేదా కేవలం ఘటనలుగా గాని లేదా ఫలితాలుగా మాత్రమే ఉంటాయిగాని ప్రేమకు లక్ష్యాలు లేదా నియమాలుగా ఉండవు. వాస్తవంలో ప్రేమ సమస్తం స్వాభావికంగా స్వయంభువు, కారణం అది అస్తిత్వంలో రహస్యమైన ఏకత్వంనుంచి మరియు ఆ ఏకత్వ భావన నుంచి లేదా ఆత్మలు తమకు తాము ఒకటినుంచి మరొకటి వేరని, విడివడి ఉన్నవని గ్రహించినప్పటికీ, వాటి హృదయంలోని ఏకత్వపు కోరికనుంచి ఉబికి పైకి వస్తుంది కాబట్టి. కనుక తక్కిన ఇతర సంబంధాలన్నీ కూడా కేవలం వాటి ప్రేమకోసం జనించే అస్తిత్వం యొక్క స్వయంభువైనటువంటి కారణంలేని ఆనందంనుంచి మాత్రమే రాగలవు. కాని ఇంకా అవి ఇతర ప్రేరణలలో మొదలై వాటి క్రీడలో సంతృప్తి పొందే వరకు చిట్టచివరి వరకు ఉంటాయి. కాని ఇక్కడ ప్రేమయే ప్రారంభం, ప్రేమయే ముగింపు, మొత్తం లక్ష్యం ప్రేమయే.కాని ఇది కూడా సంపూర్ణమైన స్వయంభూ ప్రేమతో అధిగమించడం జరుగుతుంది. మహాభక్తుని యొక్క చిట్టచివరి గాఢమైన కోరిక కేవలం అతని భక్తి ఎన్నటికీ నశించిపోకూడదని లేక తరిగి పోకూడదని అతను స్వర్గమును లేదా జన్మపరంపరనుంచిలేదా ఏ ఇతర లక్ష్యముతోటి విముక్తిని ఆశించడు, కాని కేవలం అతడి ప్రేమ శాశ్వతంగా ఉండాలని, సంపూర్ణంగా ఉండాలని మాత్రమే అడుగుతాడు.

CWSA 24: 569

మానసిక ఆరాధన ద్వారా దైవాన్వేషణ మూడుదశలు

దైవానికి ఆలోచనలను సమర్పించడమనేది కూడా ఉంది. ప్రారంభంనుంచే (మొట్టమొదటగా మొదలుపెట్టినప్పటినుంచే) ఆరాధించే లక్ష్యం మీద మనస్సును స్థిరంగా నిలపడమనే ఈ ప్రయత్నం చేయబడుతూవచ్చింది, ఎందువల్లనంటే, సహజంగానే అస్థిరమైన మానవ మనస్సుఇతర విషయాలతో (లక్ష్యాలతో) ఆక్రమించబడి ఉంటుంది. అది ఊర్ధ్వముఖంగా నిర్దేశించబడినప్పటికీ కూడా, ప్రపంచం నిరంతరం దానిని తనవైపుకు ఆకర్షిస్తూనే ఉంటుంది — పర్యవసానంగా అది చిట్టచివరకు

అలవాటుగా ఆయననే స్మరిస్తూ ఉంటుంది. తక్కినవన్నీ కేవలం అప్రధానమైనవికాగా, కేవలం ఆయనకు సంబంధించి మాత్రమే ఆలోచించటం జరుగుతుంది. ఇది తరచుగా భౌతిక ప్రతిబింబాన్ని ఆసరా చేసుకొని చేయడం జరుగుతుంది లేదా, ఎక్కువ సన్నిహితత్వంతో, లక్షణాల సహితంగా, దేనిద్వారా నైతే దైవాన్ని సాక్షాత్కరింప జేసుకొంటామో అటువంటి ఒక మంత్రంతో గాని లేదా ఒక దివ్యనామంతోగాని అది చేయబడుతుంది. మానసిక ఆరాధనతో జరిగే అన్వేషణలో మూడు దశలుంటాయని దీనిని క్రమబద్ధీకరియిన వారు ప్రతిపాదించారు. మొదటిది, నిరంతరంభగవన్నామ మునూ, లక్షణాలను, వాటితో జోడించబడినవన్నింటినీ వినడం, రెండవది, నిరంతరం వాటిమీద లేదా భగవంతుని అస్తిత్వంమీద లేదా వ్యక్తిత్వంమీద ఆలోచించడం, మూడవది, ఒక ఉద్దేశ్యం మీద మనస్సును నిలుపుతూ, స్థిరంగా ఉంచడం, దీని ద్వారా సంపూర్ణమైన సాక్షాత్కారం సాకారం అవుతుంది. వీటి ద్వారా కూడా, వీటితో అనుగుణమైన అనుభూతి లేదా ఏకాగ్రత తీవ్రమైనప్పుడు, సమాధి అనగా పారవశ్యంతో కూడిన మైమరపు స్థితి కలుగుతుంది. ఆ స్థితిలో చైత్యన్యం బాహ్య వస్తువుల నుండి వేరయిపోతుంది. కాని ఇవన్నీ వాస్తవానికి ఆకస్మికంగా జరిగేవి, ఆవశ్యకమైన ఒక్క విషయం, ఏ లక్ష్యానికి పూజ్యభావం, ఉంటుందో, దానికి మానసిక తలంపులో తీవ్రమైన ఆరాధనతో ఉండటం. ఇది జ్ఞానమార్గంలో ఏకాగ్రత వహించటం మాదిరిగానే ఉన్న దైనప్పటికీ, తత్త్వతః దాని లాక్షణికతలో అది భిన్నంగా ఉంటుంది. వాస్తవికతలో దాని లక్ష్యం నిశ్చల స్థితికాదు. కాని, ఒక పారవశ్య పూరక ఏకాగ్రత, అది దైవ అస్తిత్వంలోకి ప్రవేశించాలని కోరుకోదు, కాని దైవాన్ని మనలోనికి తీసుకు రావాలని, ఆయన సన్నిధిద్వారా లేదా ఆయనను స్వాధీనపరచుకోవడం ద్వారా గాఢమైన పారవశ్యంలోకి మనకుమనం సడలిపోయి ముక్తులమైపోవాలని, దాని ఆనందం ఐక్యంలోని ప్రశాంతతకాదు, కాని సంయోగంలోని పారవశ్యత. ఇక్కడ, కూడా, విడివడిన ఆత్మ సమర్పణ ఉండవచ్చు. అది ఈ పారవశ్యతకోసం జీవి తంయొక్క అన్యతలంపులన్నింటినీ వదిలివేయడంలో, తరువాత లోకాల కావలగా నున్న శాశ్వతత్వం లేదా తలపులన్నీ పూర్తిగా దైవానివే అయిన సర్వతోముఖ సమర్పణంతో ముగిసిపోతుంది, జీవితంలోని వృత్తివ్యాపారాలలోని ప్రతి తలంపు ఆయననే గుర్తు చేసుకొంటుంది. ఇతర యోగాలవలెనే ఈ యోగంలోకూడా అదే విధంగా ఒకరు దైవాన్ని ప్రతిచోటా, అన్నింటిలోనూ దర్శించటం జరుగుతుంది.

తన అన్ని అంతరంగ చర్యలలోనూ బాహ్యచర్యలలోనూ దైవ సాక్షాత్కారాన్ని ప్రవహింప జేయటం జరుగుతుంది.

CWSA 24: 574-575

అనువాదం: త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

సమగ్ర భక్తిమార్గము

సమగ్ర భక్తి మార్గ లక్ష్యాలు: 1. ఆరాధ్య దేవత భావనను ప్రపంచీకరించుట లేదా విశ్వీకరించుట. 2. అసంఖ్యాక సంబంధాలలో ఆ మూర్తిని వ్యక్తీకరించుట. 3. అన్ని సత్యాలలోను, స్థిరంగా ఆ మూర్తిని ప్రత్యక్షం చేసుకొనుట. 4. ఆమూర్తికే, ఆ దేవతకే సర్వం సమర్పించి, ఆరాధించి, తన సత్తా అంతటినీ అంకిత మొనర్చుట. 5. వీని ఫలితంగా ఆ దేవతను మన పరిసరాల్లోను, మనలోను జీవింపచేయుట, మనం ఆ దేవత దగ్గర ఆ దేవతలోను, జీవించుట.

మననం, దర్శనం స్థిరంగా ఆలోచించటం దానిని గూర్చి, అన్ని విషయాలలోను ఎల్లప్పుడూ అన్నిటిలోను, ఆ దేవతను చూచుట, అత్యంతావశ్యకం, ఈ విధమైన భక్తి మార్గంలో భౌతికనైజంగల విషయాలను చూచినపుడు, వాటిలో మన ప్రేమకు దివ్యవస్తువును(ఆ దైవాన్ని) చూడాలి. మనుష్యులను ఇతర సత్తాలను చూచినపుడు, వారిలో ఆ దైవరూపాలను చూడాలి. పదార్థ ప్రపంచపు హద్దులను తెంచుకొని వాని ఆవలి తలాలలో గల సత్తాలలో సంబంధా లేర్పరచుకున్నప్పుడు కూడ - ఇదే విధమైన ఆలోచనా పద్ధతిని దర్శ నాన్ని మన బుద్ధిలో నిజం చేసుకోవాలి. (అవన్నీ ఆ దైవ రూపాలే అని) సాధారణమైన మన బుద్ధి అలవాటు వస్తువులలో బాహ్యరూపాన్ని మాత్రమే దర్శించడం, దాని లోపలి రహస్యం దైవశీర్షాన్ని దర్శించకపోవడం అజ్ఞానంవల్ల ఇది మారాలి. క్రమంగా మన నిరంతర అలవాటువల్ల అన్నిటినీ ప్రేమించే అలవాటు వల్ల ఉత్పన్నమయే ఆనందం, అధికతర అవగాహనవల్ల, లోతైన బాంధవ్యం వల్ల అన్ని దైవశీర్షాలలోను — మనం ఆరాధించే దైవాన్ని ఒక్కటే, చూడాలి — అన్నీ ఈ ఒక్క దైవరూపాలే అని. ఇలా మన ఆధ్యాత్మిక కౌగిలిని విస్తరించుకుంటూ పోతే, మనం చేరుకుంటాం ఒక దశకు — అంతా అతడే— అనే దశకు. ఈ చైత

న్యం యొక్క ఆనందమే — మన అంతరాయంలేని — ప్రపంచాన్ని చూసే — సాధారణ — పద్ధతి అవుతుంది. అది చేరుస్తుంది, మనలను మన ఐక్యం వైపుకు — అతనిలో మన ఐక్యం వైపుకు, విశ్వీకరణ చెందిన మన ఐక్యం వైపుకు.

ప్రేయసి రూపం

ప్రేమింపబడేదాని రూపం అంతరంగంలో లోపలి నేత్రానికి, కనబడుతూ ఉండాలి. అతని నివాసభవనంలోలాగే, లోపలి నేత్రానికి, కనబడ్తూ ఉండాలి. అతని నివాసభవనంలో లాగే, మనలోనూ — అది నివశిస్తూ ఉండాలి. తన సాక్షాత్కార మాధుర్యంతో మనలను మన హృదయాలను, రమింపజేయాలి. మన సత్తా శిఖరం నుండి అది — ఒక నియంతలా ఒక ప్రేమికునిలా, స్నేహితునిలా, మన జీవితంలోను, బుద్ధిలోనుగల — కార్యకలాపాలను పర్యవేక్షిస్తూ ఉండాలి. పైనుండి మనలను, విశ్వంతో కలుపుతూ ఉండాలి. ఒక స్థిరమైన అంతర ఐక్యతయొక్క సుఖం దగ్గరగాను, శాశ్వతంగాను, నిరంతరాయంగాను చేయబడాలి.

మనం మన సాధారణ కార్యకలాపాలను ప్రక్కకు పెట్టి, విశ్రాంతిగా ఉన్నప్పుడుఆ సమయానికి మాత్రమే ఈ సుఖం, ఈ కలయిక, ఈ ఆరాధన, పరిమితం కాకూడదు. మన అన్ని ఆలోచనలు పనులనూ, ఉద్వేగాలను, భావాలను, అతని ముందుంచాలి. అతని అనుమతి లేదా నిరాకరణ కొరకు. మనం ఈ దశకు ఇంకా చేరకపోతే, వీటి ని సమర్పించాలి. మన ఆకాంక్షలకు కైంకర్యంగా. అప్పుడే అతడు దిగివస్తాడు క్రమంగా మనలోకి, మన కార్యకలాపాలలోకి. వాటిని నింపివేస్తాడు. తన ఇచ్ఛ, శక్తి, వెలుగు, జ్ఞానాలతో తనప్రేమ ఆనందాలతో, చివరకు ఈ కార్యకలాపాలన్నీ అతనినుండే ఆవిర్భవించి, పరిణామం చెందుతాయి. ఒక దివ్యవిత్తనంవలె ఒక దివ్యరూపంగా. దీని ఫలితంగా మన అంతరంగ చైతన్యం, జీవితం, అభివృద్ధి చెందుతాయి. చివరకు మనం అతనిలో ఒక భాగం అనే ఎరుకకు వస్తాం.

మనం ఆరాధించే దైవఅస్తిత్వానికి మన జీవితాలకు వ్యత్యాసం తగ్గిపోతుంది. ఇదే విధంగా అన్ని సంఘటనల్లోను అన్ని విషయాలలోను దివ్యప్రేమికుని హస్తాన్ని గమనిస్తాం. దాని ఆనందాన్ననుభవిస్తాం. చివరకు దుఃఖాలు, బాధలు, భౌతిక బాధలు, కూడా అతని కానుకలుగా గుర్తిస్తాము. అవి దివ్యానందంగా మార్పు చెందుతాయి. దివ్యహస్త స్పర్శ అద్భుత పరిణామాలకు దారి తీస్తుంది. కొందరు త్యజిస్తారు.

జీవితాన్ని అది దుఃఖం, బాధతో కూడినదని. కాని దైవప్రేమికులు — వీటినే దైవాన్ని కలిసే సాధనాలుగా భావిస్తారు. దైవ నైజంలో మన కలయిక సంపూర్ణమైనపుడు అవి ఆ బాధలు, నశిస్తాయి. ఇవి విశ్వానందాన్ని మరుగు పర్చే ముసుగులు. అవి ఆనందంగా మారుతాయి.

CWSA 24: 601, 602

దైవంతో అసంఖ్యాక సంబంధాలు.

ఈ ఐక్యతకు తెచ్చే సంబంధాలన్నీ ఈ మార్గంలో అత్యంత గాఢంగా ఆనంద కరం, వ్యక్తిగతం. ఏదైతే వీటన్నింటినీ ఏకీకృతం చేసి, తనలో నిలుపుకుంటుందో అదే ప్రేయసీ ప్రియుల సంబంధం. అదే అన్నిటికన్నా అత్యంత గాఢమైనది. ఆనంద కరమైనది. అదే మిగిలిన వాటన్నింటినీ తనలో కలుపుకుపోయేది, తనతో తీసుకుపోయేది. వాటి నతిక్రమించేది. అతడే బోధకుడు, మార్గదర్శి. అతడే నడిపిస్తాడు. మనలను జ్ఞానంవైపు. ఎదిగే అంతర కాంతి దర్శనం యొక్క ప్రతి మెట్టువద్ద , అనుభూతి పొందుతాం, మనం అతని స్పర్శను. కళాకారుడు మధించినట్లు, అతడు మన బుద్ధి మట్టిని మధిస్తాడు. సత్యాన్ని బహిర్గతం చేసే అతని గొంతును, పదాన్ని అతడు మనకందిస్తాడు. మనం స్పందిస్తాం. మిరుమిట్లుగొలిపే అతని వెలుగుల శూల సదృశ కిరణాలు మన అజ్ఞాన అంధకారాన్ని వేటాడుతాయి.

అతడు నియంత. కాని ఈ మార్గంలో అతనిని సమీపించినపుడు దూరం, ఎడ బాటు భయం, ఆత్రుత, విధేయత, అన్నీ అదృశమౌతాయి. ఎందుకంటే, మనం బాగా దగ్గరవుతాం, కల్సిపోతాం. అతడు మన సత్తా యొక్క ప్రేమికుడు. మన సత్తాను అతడు తీసుకొని ఆక్రమించి, తన ఇష్టం వచ్చినరీతిని వాడుకుంటాడు.

విధేయత సేవకుని లక్షణం. కాని ఈ మార్గంలో అది అత్యంత దిగువది. తరువాత దశలో మనం విధేయతులం కాము. శిరసావహించడం కాని అనుసరిస్తాం అతని ఇచ్ఛనే — ఎలాగైతే తంత్ర వాయిద్యా తీగ, వాయిద్యగాని వ్రేలును అను సరించి స్పందిస్తుందో. అతని పనిముట్టుగా ఉండడం — ఆత్మసమర్పణ, నివేదన యొక్క ఉన్నత దశ. కాని ఈ పనిముట్టు జీవిస్తుంది. ప్రేమిస్తుంది అతనిని. చివరకు సత్తా అంతా అతని బానిస అవుతుంది. అతని పట్టులో, కౌగిలిలో, నియంతృత్వంలో బహ్మానందం పొందుతుంది.

అతడు స్నేహితుడు, సలహాదారు, సహాయకుడు, రక్షకుడు, మన కష్టాలలో బాధలలో అతడు అడ్డుకుంటాడు మన శత్రువులను. మన యుద్ధాలకు నాయకుడు అతడు. మన కవచంగా ఉంటాడు. మన దెబ్బలాటలలో, సారధిగా ఉంటాడు. రథానికి. నావికుడు. మన మార్గానికి ఇక్కడ మనకు బాగా దగ్గరౌతాడు. మనతోడు, నీడగా ఉంటాడు నిరంతరం. మనతోటి ఆటగాడు, జీవితం అనే ఆటలో.

ఇక్కడ ఇంకా కొంత వేర్పాటు ఉన్నది. స్నేహం ఎక్కువగా పరిమితం అవుతుంది., సహాయస్వీకారం భావనచే.

ప్రేమికుడు మనలను గాయపరుస్తాడు. విడిచి పెడ్తాడు, కోప్పడ్తాడు, మోసగించినట్లు కన్పడతాడు. మన ప్రేమ, వ్యతిరేకతలను తట్టుకోగలదో లేదో పరీక్షిస్తాడు.. అది ఇంకా వృద్ధి చెందుతుంది. వీటివల్ల తిరిగి కలిసినపుడు సంతోషం ఇంకా వృద్ధి చెందుతుంది. ఒకరిని ఒకరు పొందాలను భావన కూడా సంతోషాన్ని వృద్ధి చేస్తుంది. ఈ చర్యలవల్ల ప్రేమికుడు స్నేహితునిలా మిగిలిపోతాడు.

ఇదంతా మనలో అతని సంతోషం కొరకు మన ఆత్మ పరిపక్వత కొరకే అని చివరకు తెల్సుకుంటాము.

ఈ సాన్నిహిత్యమే అతనిని మన సత్త తల్లి, తండ్రి, దాని మూలము, రక్షకుడు, శ్రేయోభిలాషి, కోర్కెలుతీర్చే వానిగా చేస్తుంది. అతడు మన కోరిక మేరకే పుట్టిన మనచే లాలించబడే శిశువుగా, అతనిని చేస్తుంది. అంతా ఏకీకృతమౌతుంది. ఈ గాఢమైన బహుముఖ సంబంధాలతో.

CWSA 24:603-604

పెరుగుతున్న దైవప్రేమ

ఇది తప్పనిసరిగా దానితోపాటే, తనలోను జీవితంలోను దైవం యొక్క జ్ఞానాన్ని, దైవేచ్ఛను వీటిపై అవగాహనను విశాలం చేస్తుంది. లేదా పెంచుతుంది. దివ్యప్రేమికుడు తనను తాను బహిర్గతం చేసుకుంటాడు. మన జీవితాన్ని తన ఆధీనంలోకి తెచ్చుకుంటాడు. వీటిలో కీలక సంబంధం ప్రేమదే. దీనినుండే ప్రవహిస్తాయి. అన్ని విషయాలు అనురాగవంతమైన ప్రేమ, సంపూర్ణ ప్రేమ, వీని సఫలత కొరకు అనేక మార్గాల అన్వేషణ, వొకరినొకరు పొందే మార్గాలు, సమాగమం, యొక్క అనేక ముఖాలు.

బుద్ధి కల్పించే అనేక విభేదాలు, అడ్డుగోడలు, చేయలేములు. కుదరదులు, కారణాలు విశ్లేషణ. ఇవన్నీ పరిహసింప బడతాయి. ప్రేమలో. వీటినే సమాగమానికి పరీక్షలు, క్షేత్రాలు, ద్వారాలుగా పరిగణిస్తారు.

ప్రేమ వస్తుంది, అనేక మార్గాలలో

1. ప్రేమికుని అందానికి మేల్కోడం ద్వారా.

2. ఒక ఆదర్శ ముఖాన్ని లేదా రూపాన్ని చూడడం ద్వారా,

3. ప్రపంచంలో గల వేలకొలది ముఖాలమధ్య అతని గుప్త చూచనలుల లేదా సంకేతాల వల్ల

4. నెమ్మదిగా లేదా హఠాత్తుగా, ఆత్మకు కల్గిన అవసరం వల్ల

5. అస్పష్టమైన ఆత్మ దాహంవల్ల

6. ప్రేమతో, ఆహ్లాదకరంగా, అందంగా ఉన్న ఒకరు దగ్గరలో మనలను అనుసరిస్తున్నపుడు (తప్పనిసరిగా మనం కనుక్కోవాలి, అతనిని)

CWSA 24: 604-605

మనం అతనిని అన్వేషించవచ్చు, లేదా దివ్యప్రేమికుడు మన వెంటబడవచ్చు

కనిపించని మన ప్రియుని, అనురాగంతో మనం అన్వేషించవచ్చు. అలాగే కనిపించని మన ప్రేమికుడు కూడా, మన వెంట పడవచ్చు. ఈ ప్రపంచం మధ్యలో తనకు తానుగా, మనలను పట్టుకోవచ్చు. మనం అనుమతించినా, అనుమతించక పోయినా అతను రావచ్చు. ఒక శత్రువు రూపంలో, ప్రేమ పిచ్చిరూపంలో. మన మొదటి సంబంధాలు యుద్ధమో, పెనుగులాటో, కావచ్చు. అది ప్రేమో, ఆకర్షణో అయినపుడు అది దైవానికి ఆత్మకు గల సంబంధం. అది ఎక్కువకాలం తప్పుగా అర్థం చేసుకోడం అసూయ, కోపం, ప్రణయ కలహాలలోను, ఘర్షణలలోను, ఆశ, నిరాశ లతోను, ఎడబాటు బాధలతోను, గడిచిపోతుంది.

మన హృదయపు అనురాగం , భావోద్వేగాలన్నింటిని అతని పైకి విసిరివేస్తుం టాము. అవి ప్రక్షాళన చెంది, ఆనందం, సంభ్రమం ఏకత్వంలోకి మారేవరకు. అది విసుగనిపించదు.

ఆ దివ్యప్రేమవల్ల లభించే ఐక్యతవల్ల కల్గే దివ్యానందంలో తార తమ్యాలను

వర్ణించడం భాషకు అందనిది, చెప్పలేనిది. ఈ ఆనందపు వెల్లువలో నింపబడ్డాయి. మన సత్తా ఎగువ దిగువ భాగాలన్నీ, మన బుద్ధి, జీవితం, ఆత్మ, భౌతికశరీరం వాటివంతు ఆనందాన్ని తీసుకుంటాయి. దాని స్పర్శను అనుభవిస్తాయి. ఈ ఆనందపు మధువు, అమృతం, మన నరనరాలలో ప్రవహిస్తుంది. ప్రేమ, ఆనందం, ఇవి మన సత్తా చివరి పదాలు. అవి రహస్యాలలో కెల్ల రహస్యాలు, గుప్త విషయాలలోకెల్ల గుప్త విషయం.

CWSA 24: 604

దైవ ప్రేమికుడు అందుకోలేనిది లేదు

ఈ విధంగా విశ్వీకరింపబడి, వ్యక్తీకరింపబడి, వాని గాఢతలకు ప్రేరేపింపబడి అతటిని ఆక్రమించే కౌగిలించే సఫలీకృతం చేయగల మార్గము, ప్రేమ, ఆనంద మార్గం. అది ఇస్తుంది. అత్యున్నత ముక్తిని. దీని ఉన్నత మెట్టు అతీత విశ్వ ఐక్యత. కాని ప్రేమ విషయంలో పూర్తి ఐక్యతే ముక్తి. వేరే అర్థం లేదు. దానిలోనే ఇమిడి ఉన్నాయి. అన్ని రకాల ముక్తులు

సాయుజ్యం, సామీప్యం, సాలోక్యం సాదృశ్యం

ఆత్మ దైవంతో ఐక్యమవడాన్ని సాయుజ్యం అంటారు. కాని ఈ ఏకత్వంలో ఇంకా రూప బేధముంటుంది.

సామీప్యం: ఇక్కడ ఆత్మ దైవానికి దగ్గరగా ఉండడం వల్ల కల్గే ఆనందాన్ని సామీప్యం అంటారు.

సాలోక్యం: ఆత్మల పరస్పర పరావర్తనం వల్ల కల్గే ఆనందాన్ని సాలోక్యం అంటారు.

సారూప్యం, సాదృశ్యం: రెండు ఆత్మలు ఒకేలా ఉండడం వల్ల కల్గే ఆనందాన్ని సారూప్యం లేదా సాదృశ్యం అంటారు.

ఇంకా భాషకు అందని అద్భుతాలెన్నో ఉన్నాయి. దైవప్రేమికునికి అందనిది, నిరాకరింపబడేది ఏదీ లేదు. ఎందుకంటే అతడు దివ్య ప్రేమికుని ప్రియుడు, అతని ఆత్మ.

CWSA 24: 605-606

మనం అనుసరిస్తున్న ఏకీకృత విధానంలో ఒక కీలక సూత్రాన్ననుసరించడం జరిగింది. అది యోగం వివిధ సంభావ్యతల దృష్టి కోణం నుండి, రాబట్ట బడింది. ఇది వేదాంత పద్ధతినుండి ప్రారంభించి, తంత్ర లక్ష్యానికి చేరుస్తుంది. తాంత్రిక పద్ధతిలో శక్తి ముఖ్యం. అదే ఆత్మను కనుగొనేందుకు కీలకం. ఏకీకృత విధానంలో ఆధ్యాత్మిక ఆత్మ, ప్రాముఖ్యత వహిస్తాయి. ఇవి రహస్య పాత్ర పోషిస్తాయి, శక్తిని సాధించడంలో

CWSA 24: 612

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: ఎస్. వై. సోమయాజులు

సమగ్ర ఆత్మ సిద్ధి

నిర్వ్యక్తికత, విశ్వజనీనత మారిన కర్మ తత్వం

సమస్తమూ, ఆ దైవం, ఆ యేకైక సత్ అభివ్యక్తులుగా దర్శించే వివేకం గల ఒక నిర్వ్యక్తికత, జడసదృశమైన ఒక సమత, ఒక విశ్వజనీనత, విషయాల పోకడ చూచి కోపగించదు, యిబ్బందిపడదు, అసహనం చూపదు, పైపెచ్చు ఉద్రేకపడదు, అత్యుత్సాహం చూపదు, దాని యెడల అనాలోచితంగా ప్రవర్తించదు. కాని ఆ పోకడ ధర్మానికి విధేయమయ్యేటట్లు, కాలగమనం గౌరవించబడేటట్టు చూస్తుంది. అది సానుభూతితో వస్తువుల, జీవుల వాస్తవికతను గమనిస్తుంది. అర్థం చేసుకొంటుంది. ప్రస్తుతం పైకి కన్పించే దాని వెనుక వున్న ఆంతరిక విశిష్టతం కోసం కూడా చూస్తుంది. ఒక టొకటిగా వెలువడబోయే వాటి దివ్య శక్యతలను కూడా ముందుగా చూడాలని, దైవ పరిపూర్ణ ఉపకరణాలుగా యెవరు పని చేస్తారో వారినుండి అది కోరే ప్రప్రథమ విషయం.

ఈ పరిణామానికి కావలసినవన్నీ తొందరగా జరగడానికి పరిపూర్ణ మానవఆత్మ ఎల్లప్పుడూ ఒక సాధనంగా ఉండాలి. దానికోసం ఆ దైవేచ్ఛ యొక్క రాజసంతో పనిచేసే ఒక దివ్యసంకల్పం ఏ ఒక్క స్థాయిలోనైనా స్వభావంలో ఉండాలి. కాని దానిని సిద్ధింపజేసి, శాశ్వతంగా చేసే పనులలో నిలకడగా ఉండి, నిజంగా దివ్యం అయినదైతే అది ఆధ్యాత్మికత సమానత ప్రశాంతత నిర్వ్యక్తికత సమస్త జీవులతో,

పొంది ఉన్న శక్తులను అర్థం చేసుకొని ముందుకు సాగాలి. ప్రపంచంలోని అనేక కార్యకలాపాలలో ఆ దైవం ఒక మహత్తర శక్తితో, అచరిత ఏకత్వంతో, స్వేచ్ఛతో, శాంతితో పని చేస్తుంది. పరిపూర్ణ ఆత్మ యొక్క దివ్య కార్యాలు ఆరకంగా ఉండాలి. పనిలో ఈ దైవాత్మ మార్పుని సాధ్యం చేసిన ప్రాణి స్థితి సమానత అందుండాలి.
CWSA 24: 700-701

విముక్తి సంకేతమే సమత్వం

ఆత్మలోనే కాక, స్వభావంలో కూడా సంపూర్ణ సమత యోగసాధనానికి కావలసిన స్థితి. మన ఆవేశపూరిత ప్రాణిక సత్తపై విజయం సాధించడానికి అది స్పష్టమైన మొదటి మెట్టు. ఎందుకంటే ఇక్కడ గొప్ప కష్టాలకు మూలాలు, అసమానత్వము, బానిసత్వానికి ప్రచండ శక్తులెన్నింటికో మూలాలు యిక్కడున్నాయి. మన అసంపూర్ణ తకు పట్టు బట్టే మూలము యిక్కడుంది. మన స్వభావంలోని ఈ భాగాల సమత్వం పరిశుద్ధత మరియు స్వేచ్ఛ ద్వారా వస్తుంది. విముక్తి సంకేతం సమత్వం అని మనం అనవచ్చు. భౌతిక పరమైన కోరికలు చేసే పెత్తనం నుండి విడివడడం, ఆత్మని తుఫానులా చుట్టుముట్టి ఆధిపత్యం వహించే కామవాసనలనుండి బయటపడా లంటే శాంతి, సమానత సకల హృదయంలో విశాల విశ్వము ఏకమను భావనచే పాలింపబడిన జీవితాశయం కలిగి ఉండాలి. ప్రాణమును అంటే జీవన సూత్రాన్ని అపవిత్రం చేసేవి బంధించే గొలుసు, కోరికలు. స్వేచ్ఛాగత ప్రాణాలంటే అర్థం జీవితాన్ని తృప్తి సంతృప్తి కలిగి, బాహ్య విషయాలను ఏ కోరికా లేకుండా ఎదురొడ్డి, వాటికి సమానంగా బదులిచ్చి, గ్రహించి, ఇష్టాఇష్టాలనెడి నీచమైన ద్వైత భావనకి అతీతంగా, సుఖదుఃఖాలనెడి ప్రేరేపణలను లెక్క చేయక ఆనందానికి ఎగిరి గంతేయక దుఃఖానికి క్రుంగిపోయి బాధపడక, కావాలనుకున్న స్పర్శలనెడి బంధనాలకిచిక్కి వ్రేలాడక లేక తాము అసహ్యించుకునే విషయాలని దౌర్జన్యంగా తిరస్కరించనప్పుడు అనుభవము గొప్ప విలువల వ్యవస్థకు అది తెరచుకుంటుంది. ప్రపంచంనుండి దానికి బెదిరింపు లేక వేడుకోలు రూపంలో వచ్చేదాని నంతటినీ అది ఉన్నత సిద్ధాంతా లకి, ప్రశాంత ఆత్మానందము కాంతిచే మార్పు పొందిన హృదయానికి హేతుబుద్ధికి విచారించమని అప్పచెబుతుతుంది. ఆవిధంగా శాంత పరచబడిన ఆధ్యాత్మచే పాలింపబడి మన లోలోతుల నున్న సున్నితమైన అంత రాత్మపై తన ఆధిక్యతను

మోపక, తనంత తానే ఆధ్యాత్మికతను సంతరించు కొని ఒక స్పష్టమైన ఉదాత్తమైన సాధనంగా ఆధ్యాత్మ, వస్తువులలో జరిపే దైవపర వ్యవహారాలన్నీ చక్కబెడుతుంది. జీవన ఉరవడిని, సహజలాభాలను పనిచేసే విధానాన్ని వైరాగ్యంతో అంతం చెయ్యడం అన్న ప్రశ్న ఇక్కడ లేదు. కావలసినది, దానిని అంతం చెయ్యడంకాదు. కాని దాని రూపాంతరీకరణ మాత్రమే.

CWSA 24: 702-703

సమతకి మార్గం.

ఏ ఆత్మ అయితే ఆధిపత్యం కోసం వెతుకులాడుతోందో, అది బలమైన, సమానమైన సహనము గల, ఎదిరించి నిరోధించే శక్తిని ఈ ప్రతిచర్యల మీదకు మరలించడంతో మొదలుపెడుతుంది. అవాంఛనీయ ప్రభావాలను వ్యతిరేకించి తప్పించుకోవడం గాని, లేదా తనని తాను రక్షించుకోవడానికి ప్రయత్నించడానికి బదులు అది దానిని ఎదుర్కొని బాధపడటానికి సిద్ధపడి వాటిని పట్టుదలతో సహించి ధైర్యముతో, వృద్ధి చెందే సమానత్వంతో మొండితనంతో మౌనస్వీకృతితో సహిస్తుంది.

రెండవమార్గం నిష్పక్షపాత ఉదాసీనత అనేటటువంటి దృక్పథం, దాని పద్ధతి, విషయాల యెడల ఆకర్షణ, వికర్షణలను వెంటనే తిరస్కరించి, వాటి కొరకు ఒక కాంతిమయ ప్రశాంతతను నిషద్ధాత్మకమైన తిరస్కారాన్ని అటువంటివాటినుండి విడివడి వాటిని నిరుపయోగం చేసే అలవాట్లను పెంపొందించుట. ఇచ్ఛ ఎల్లప్పుడూ అవసరమయినా ఈ దృక్పథం జ్ఞానం మీద కంటె ఇచ్ఛమీద తక్కువ ఆధారపడి ఉంటుంది.

మూడవమార్గం విధేయత. భగవదేచ్ఛకు విధేయం అను సిద్ధాతం మీద ఆధారపడిన క్రైస్తవుల పరిత్యాగము. కాని ఏక కాలంలో విశ్వజనీనేచ్ఛ అభివ్యక్తిగా జరిగే ఘటన లను, విషయాలను అహంకారరహితంగా స్వీకరించడం, లేక ఆ దైవానికై ఆ పరమ పురుషునికి వ్యక్తి సంపూర్ణ సమర్పణ, మొదటి మార్గం ఇచ్ఛది, రెండవ మార్గం జ్ఞానానిది, అర్థం చేసుకునే హేతుబుద్ధిది. కనుక ఇది భక్తి సిద్ధాంతానికి చాలా దగ్గ రగా ఉన్న చిత్తవృత్తి, హృదయముల ఒక మార్గము.

దీనిని చివరివరకు తీసుకువెళ్తే, అది పరిపూర్ణ సమత ఫలితం దగ్గరకు చురుకుంటుంది. అహంకారపు ముడి విడివడి, తన స్వంతమను భావన మాయమవడం

ప్రారంభమయి మనం సంతోషాన్నిచ్చే విషయాలలో సంతోషానికి, లేక దుఃఖం కలిగించే విషయాలలో దుఃఖానికి ఇక ఎంతమాత్రం కట్టుబడి ఉండక, మనం వాటిని ఉత్సాహంతో స్వీకరించక లేక బాధపడుతూ తిరస్కరించక మన సత్తయొక్క అధికారికి దానిని నివేదించి, మనకు కలిగే వ్యక్తిగత పరిణామాన్ని తక్కువకి తక్కువ పట్టించుకుని ఒకే ఒక్క విషయాన్ని ముఖ్యమనుకుంటాం. అదే భగవంతుని చేరడం, లేక వైశ్విక అనంత సత్ తో సంబంధం కలిగి దానికి సమశ్రుతితో ఉండడం, లేక దైవంతో ఐక్యమై ఉండడం, అతని మార్గము, సాధనము సేవకుడు, ప్రేమికుడు, అన్ని విధాలా ఇంతే లక్ష్యమూ లేక ఆనందానికి లేక దుఃఖానికి వేరే కారణమన్నది లేక ఆయనలో అతనితో ఉన్న మన సంబంధంలోనే సదా ఆనందాన్ని పొందడం

CWSA 24:711-714

సమగ్ర సమర్పణ అనేదే ముఖ్యమైన ఆధారము

సంపూర్ణ ఆత్మ సమర్పణ మరియు చేసే పనులన్నింటి యెడల నిర్లిప్తత అనే వాటిని మినహాయించి సాధకుని ఆధారము సంపూర్ణ ఆత్మ సమర్పణ అయినపుడు సంపూర్ణ ప్రశాంతత, శాంతి లభిస్తాయి. కష్టాలు కొనసాగటం, అశాంతి, ఈ పరిశుద్ధికి సంపూర్ణతకి తీసుకొనే అవధి అనే వాటిని నిరుత్సాహానికి అసహనానికి కారణ మవ నీయకూడదు. అవెందుకొస్తాయంటే స్వభావంలో ఇంకా వాటికి బదులిచ్చేది ఉంది కనుక, బాధలు పునరావృతంమవడం లోపాల ఉనికిని వెలికి తీసి సాధకుడిని జాగ రూకుడిని గావించి అతనిలోని ఇచ్ఛని కార్యోన్ముఖము గావించి అతనిని అధికముగా ప్రబుద్ధిని గావించి పైవాటన్నింటినుండి విముక్తుడు కావడం కోసం బాధ దూరం పెట్టడానికి కూడా వీలుకానంత బలీయమైనప్పుడు దానిని అలాగే జరగనిచ్చి, అది తిరిగి పునరావృతమయినపుడు ఎక్కువ జాగరూకతతో ఆధ్యాత్మిక బుద్ధితో పట్టుపట్టి ఆ బాధని నిరుత్సాహ పరచాలి. అలా జరిగినప్పుడు, మిక్కిలి ఎక్కువగా ఈ విష యాలు వాటి బలాన్ని పోగొట్టుకోవడం, బాహ్యంగానే మిగిలిపోవడం, తక్కువగా పునరావృతమవడం చివరికి ప్రశాంతత అనేది ఆ వ్యక్తికి ధర్మంగా మారడం మనం చూస్తాం.

CWSA 24: 723

'స్వ' అనునది లేని సాధకుడు మరియు జ్ఞానియొక్క నిష్పాక్షిక సమత్వం దివ్యప్రేమ యొక్క చమత్కార పూరిత స్పర్శతో సర్వవ్యాపియగు ఆనందముగాను, కోట్లాది రూపములుగల ఆనంద స్థితిగాను పరివర్తన చెందుతుంది. అన్ని వస్తువులు దివ్య ప్రియుని దేహములుగాను, అన్ని కదలికలు ఆ దివ్య ప్రేమికుని ఆనందమయ అనంత గృహంలో క్రీడలవుతాయి. బాధకూడా మార్పుచెంది బాధామయ విషయాలు వాటివాటి ప్రతిక్రియలోను, వాటి సారంలోను కూడా మార్పు చెందుతాయి. బాధ కలిగించే విధానాలన్నీ దూరమౌతాయి. వాటి స్థానంలో ఆనందమయ రూపాలు సృష్టించబడతాయి.

CWSA 23: 160-161

కళ్యాణమయ శ్రద్ధ హృదయమందలి విశ్వాసము, శుభేచ్ఛ,

పరిపూర్ణత్వము కొరకు సమతాభావముకల హృదయము అవసరము, కాని తాళిమికల సమతయే కాక, అన్ని అనుభవాల వెనుక ఆ దివ్యశక్తి మంచి చేస్తుందన్న భావన, ప్రపంచంలోని విషాన్ని అమృతం క్రింద మార్చగలదన్న విశ్వాసము, ఇచ్ఛ, ప్రతికూల పరిస్థితుల వెనుకకూడా సంతోషమయ ఆధ్యాత్మిక అభిమతాన్ని చూడగలగడం, దుఃఖం వెనుక ప్రేమరహస్యాన్ని బాధ యనెడి బీజంలో కూడా ఆ దివ్యశక్తి సంతోషాలనెడి పుష్పాన్ని దర్శించడం తప్పక ఉండాలి. ఈ విశ్వాసము, ఈ కళ్యాణ శ్రద్ధ అనునవి ఎందుకు అవసరమంటే హృదయము, సంపూర్ణ బహిరంగ చైత్యపురుష అనునవి రహస్యమయ దివ్య ఆనందానికి బదులు పలికి ఈ సత్యమయ మూల సారాన్ని గ్రహించి అందులోనికి పరివర్తన చెందుతాయి. ఒక పరిమితం చేయనలవిగాని విస్తృతతర, తీవ్రతర ప్రేమకు సామర్థ్యాన్ని ఈ విశ్వాసం, సంకల్పం అనుసరించి అందులోకవి తెరచుకోవాలి.ఎందుకనంటే హృదయ ప్రధాన వ్యాపారం, దాని యధార్థమైన పని ప్రేమ. సంపూర్ణ సమైక్యతకు మరియు ఏకత్వమునకు విధినిర్దేశితమైన సాధనమది, కేవలం అర్థం చేసుకోవడం ద్వారా ప్రపంచంలో ఏకత్వాన్ని చూడగలగటం ఒక్కటే సరిపోదు, అది మన హృదయంలోను చైత్యపురుషునిలోను కూడా మనం అనుభవించగలగాలి. అంటే దానర్థం ఆ యేకైకంలో ఉన్న ఆనందాన్ని అతనిలోని ప్రపంచంలోని అన్ని అస్తిత్వాలని, ఆ దేముని, సమస్త ప్రాణుల ప్రేమని గుర్తించడం. హృదయం లోని విశ్వాసం శుభేచ్ఛ అనునవి ఈ విశ్వాన్ని నడిపించి,

సర్వవ్యాపి అయిన ఆ ఒకే ఒక ప్రత్యక్షమైన దైవము అనెడి దృక్పథంపై స్థాపించ బడ్డాయి.

CWSA 24: 737

కావలసిన విశ్వాసరీతి

మన విశ్వాసము లేక నమ్మిక యోగ సిద్ధాంతాలకి ఆవశ్యకసత్యమునకు మొదట కట్టుబడి ఉండాలి. ఇది తెలివిచే కప్పబడి, హృదయంలో నిరాశ చెంది భౌతిక బుద్ధి యొక్క కోరికచే ఎల్లప్పుడూ తిరస్కరించబడి, ఓడిపోయి, అలసి సొలసినప్పుడు అంతరాంతర అంతరాత్మలో పట్టుకు వ్రేలాడి దానికొరకై తిరిగి వచ్చేది ఏదో ఒకటి ఉండాలి. లేకపోతే, మనం ఆ దారిలో పడిపోవడం లేదా నీరసంతో ఆ తాత్కాలిక పరాజయాన్ని నిరాశా నిస్పృహలని కష్టాల్ని, విఘ్నాల్ని భరించలేక దానిని విడిచి పెట్టడం జరుగుతుంది. జీవితంలో వలెనే ఏ యోగంలో కూడా ఎన్ని పరాజయాలు, ఎన్ని నిరాశలు ఎదురయినా సరే కొంచెం కూడా చలించక చివరివరకు ఎదురొడ్డి అన్ని విపరీత పరిస్థితుల్ని, శక్తుల్ని అధిగమించి చివరకు విజయం సాధిస్తాడో అతడు తన నమ్మిక సరి అయినదనుకుంటాడు. కారణం మానవుని లోని అంతరాత్మ శక్తికి అసంభవమన్నది ఏదీలేదు. ఉండవలసిన మన ఆధ్యాత్మిక సంభావ్యతలన్నింటినీ వెను తిరిగి లేక సంకీర్ణ, అల్పాతి అల్ప ఖండించే వినాశనము, తెలివితేటలు, మన ప్రయత్నాన్ని దుర్బలపరిచే సంశయాలవెంట వచ్చేఅసూయ వాటన్నింటికంటే అంధ అజ్ఞాన విశ్వాసమైనా సరే అది ఉండవలసినదే.

CWSA 24: 773

దివ్యశక్తి అది పనిచేయు రీతియందు విశ్వాసము

శక్తి పని చేస్తున్నప్పుడు అజ్ఞానాన్ని అంధత్వాన్ని, దానిని తప్పుగా అర్థం చేసుకొని, మూర్ఖంగా నమ్మేవాటినన్నింటినీ కూడా దయా దాక్షిణ్యాలు లేక దెబ్బ తీస్తుంది. కనుక మనం రక్షించే నిజాన్ని మాత్రమే అంటిపెట్టుకున్న విశ్వాస రూపాలతో విడువకుండా ఉండే బంధాన్ని విడిచి పెట్టడానికి తయారుగా ఉండాలి. ఒక మహత్తర విశాల ఆధ్యాత్మికతతో కూడా తెలివైన విశ్వాసం, తెలివి అంటే ఉన్నత అవకాశాలను అందిపుచ్చుకొనుటకు ఆ దిశగా అధిరోహించే గొప్ప కారణంతో కూడిన తెలివి.

అదే సమగ్ర యోగ సాధనకి కావలసిన శ్రద్ధ గుణము.

ఈ శ్రద్ధ, ఇంగ్లీషు భాషయందలి విశ్వాసము లేక నమ్మిక యనునవి దాని వ్యక్తీకరణకి సరిపడిన శబ్దాలు కావు. ఇది నిజానికి ఆ అనంతదివ్యాత్మ ఒక ప్రభావం, దాని ప్రకాశం మన అతిమానస సత్త ఒక సందేశం. అది మన నిమ్న ప్రకృతినుండి, దాని అతి చిన్న వర్తమానం నుండి తనంతతానుగా ఎదగడానికి, తనని తాను అధిగమించడానికి ఒక గొప్ప పిలుపు. ఆ ప్రభావాన్ని గ్రహించి, ఆ పిలుపుకు బదులు పలికేది తెలివికాదు, హృదయం లేక దైవిక మనస్సు, కాని తన విధిని తనకి నిర్దేశించబడిన కార్య సత్యాన్ని ఆంతరిక అంతరాత్మ చక్కగా తెలుసు కుంటుంది. ఈ మార్గంపై మన తొలిఅడుగు పడడానికి ప్రేరేపించే పరిస్థితులు నిజంగా మనలో పనిచేసే దానిని తెలియచెప్పే సూచికలు కావు. అక్కడ బుద్ధి , హృదయం లేక దైవిక బుద్ధి కోరికలు ప్రముఖ స్థానాన్ని ఆక్రమిస్తాయి. లేక ఎక్కువ ప్రేరేపకములు, కాని ఇవే అయినప్పుడు యోగ సాధనలో మన నిలకడకి ఆ పిలుపుకి మన భక్తి శ్రద్ధల రూఢి లేదు. దానిని ఆకర్షించిన ఆలోచనని తెలివివదిలి పెట్టవచ్చు, హృదయం అలసిపోయి మనల్ని ఓడించవచ్చు. దైవిక మనస్సు కోరికలు ఇతర లక్ష్యాల దిశగా పరుగిడవచ్చు. కాని ఆధ్యాత్మ వాస్తవిక కార్యకలాపాలకు బాహ్యపరిస్థితులు ఒక అచ్ఛాదన మాత్రమే. ఆ ఆధ్యాత్మ సమర్పించబడినప్పుడు ఆ పిలుపును అందుకున్న ఆంతరిక అంతరాత్మ లో శ్రద్ధ స్థిరంగా ఉండి ఓడించడానికి చెయ్యబడే అన్ని ప్రయత్నాల్ని అడ్డుకోవడం కాని అంతం చెయ్యడం కాని జరుగుతుంది.

CWSA 24: 774 అనువాదం: డా. వి. విజయలక్ష్మి

దైవశక్తి కార్యవిధానాలు మనల్ని కలవరపెట్టగూడదు

అజ్ఞానమనే శక్తి, నిమ్న ప్రవృత్తులను తీసివేసి వాటికి బదులుగా ఉన్నత శక్తిని ప్రవేశ పెట్టడానికి జరిగే యుద్ధమును బహిష్కరించడానికి తిరస్కరించడానికి మాత్రమే. కానీ అనుభవాలు, ఆలోచనా స్థితి, భావాలు, అనుభవానికి తెచ్చుకునే రీతులు, ఉపయోగకరమైనవి మార్గంలోనే ఆమోదించవలసినవి అవి ఆ సమయానికి ఆధ్యాత్మిక అంత్యంగా అనిపించవచ్చు ఆ తరువాత అవి మార్పుకి సోపానాలు. వాటిని అధి

గమించాలి. మరియు ఇంతవరకు పనిచేసిన ఆలంబన, నమ్మకాన్ని వెనక్కు తీసుకోవాలి. ఎందుకంటే అంతకన్నా పెద్దది, సంపూర్ణమైన ఘనమైన అనుభూతులుకు బదులుగా పరివర్తన ప్రక్రియ పూర్తి చెయ్యడంకోసం ఉపసంహరించబడ్డాయి.

పూర్ణ యోగసాధనకు కృషిచేసేవారు మధ్యదారిలో ఎక్కడా విశ్రాంతి ప్రదేశాలను వసతి గృహాలను పట్టుకొని వ్రేళ్ళాడకూడదు. అతను పరిపక్వతకు అవసరమైన అన్ని అతి పెద్ద స్థిరమైన ఆధారాలను పణంగా పెట్టేంతవరకు మరియు అవి స్వేచ్ఛాయుతమైన పెద్ద అనంతాలుగా విడివడే దాకా సంతృప్తి పడకూడదు, అప్పుడు నిరంతరంగా నిర్విరామంగా అనంతాన్ని గూర్చిన అనుభవాలను తనలో నింపుకుంటూ ఉండాలి. అతని ఆరోహణ స్థాయినుంచి స్థాయికి సాగే అతని పురోగతి ప్రతి నూతన ఔన్నత్యం సరికొత్త దృశ్యాలను దివ్య సందేశాలను ఇంకా చేయవలసినవి తెలియజేస్తుంది. 'భూరి కర్తవ్యం' దైవశక్తి అతని సమస్త కృషి చివరకు తనలోకి తీసుకునే దాకా అతను అధిరోహిస్తూనే వుండాలి. సమ్మతితో దివ్యమాతతో ఆమె ప్రకాశవంతమైన కార్యాలలో సమ్మతితో దివ్యమాతతో కలిసిపోయి ఆమె ప్రకాశ వంతమైన కార్యాలలో సమ్మతితో ఏకమై సంతోషంగా పనిచేయడమే. ఆ శక్తి, మార్పులు, సంఘర్షణ, పరివర్తనన్నింటిలోను అతని కి ఆధారంగా అండగా నిలుస్తుంది. లేకపోతే అతను చిరాకు, నిరుత్సాహాలకు గురి అవుతాడు. ఎందుకనంటే జీవితం తెలివి, భావోద్రేకం ఎప్పుడూ అన్నింటినీ చాలా ఎక్కువగా స్వంతం చేసుకుంటాయి. అపరిపక్వ నిర్ణయాలు తమను తాము బంధించుకుంటాయి. అవి ఖచ్చితంగా బాధను కలిగించేవి వదిలించుకోవడానికి ఇష్టపడనివి. ఆ పనిచేసే దైవశక్తిమీద దృఢమైన నమ్మకం, యోగమార్గంలో నడిపించే గురువు మీద విశ్వాసం వుండాలి. ఆయన జ్ఞానం తొందరపడదు. మనం కలవరపడుతున్నప్పుడు అతడు మనతో వేయించే ప్రతి అడుగు నమ్మంగా, తగినట్టుగా దృఢంగా ఉంటాయి. ఎందువల్లనంటే మన స్వభావాన్ని అవసరమైన వ్యవహారాలను సంపూర్ణంగా అర్థం చేసుకొని వేయించేవే ఆ అడుగులు.

CWSA 24: 775- 776

దివ్యశక్తి సామర్థ్యం అపారమైనది

ప్రస్తుత అసమర్థత ఎంత దృఢంగా ఒత్తిడి చేసేదిగా అనిపించినా అది నమ్మకానికి

పరీక్ష లేక తాత్కాలిక కష్టం. సంపూర్ణ యోగ సాధనకు కృషిచేసేవాడు అశక్తుడననే భావానికి లొంగిపోవడమనేది అర్థరహితం. ఎందుకంటే అతని లక్ష్యం అప్పటికే అతనిలో ఆంతరంగావున్న పరిపూర్ణతాభివృద్ధి ఎందువలనంటే మనిషిలో అతని ఆధ్యాత్మలో దివ్యజీవన విత్తనాలుంటాయి. విజయసాధనావకాశాలు అతను చేసే ప్రయత్నంలో నిక్షిప్తమై ఉంటాయి. విజయం నిశ్చయం. నిశ్శంశయం ఎందువల్లనంటే ఆ పిలుపు మార్గదర్శకత్వం తన వెనుక ఉన్న ఈశ్వరశక్తిది.అదే సమయంలో తనమీద తనకున్న నమ్మకాన్ని రాజరిక అహంకారం మరియు ఆధ్యాత్మిక గర్వం నుంచి ప్రక్షాళన చేయాలి. సాధకుడు తప్పనిసరిగా దృఢంగా గుర్తుపెట్టుకోవాలి. అహంకారిక అర్థంలో తన బలం తనదే అన్న భావాన్ని వదిలి, విశ్వవ్యాప్త దైవశక్తిదని గుర్తుంచుకోవాలి. అహంకారంతో చేసే ఏపనైనా పరిమితులను కల్పించి చివరగా అడ్డంకి అవుతుంది. మన ఆకాంక్షవెనుకనున్న దివ్యశక్తి అపరిమేయం. ఎప్పుడైతే ఆ శక్తిని ఆర్తితో పిలుస్తారో అప్పుడు తప్పకుండా మనలోకి ప్రవేశించి ఏఏ అసాధ్యాలు అడ్డంకులూ ఉన్నాయో వాటిని తొలగించడంలో విఫలం కాదు అని ప్రస్తుతమైనా తరువాతయైనా ఏకాలంలో ప్రయాసపడుతున్నామో, ఎంత సమయం పడుతున్నామో అనేవి మొదట ముందుగా దేనికోసం ప్రయాసపడుతున్నామో ఆ కారణం మీద పాక్షికంగాను నమ్మకంయొక్క దృఢత్వంమీద పనితీరుమీద ఆధారపడినా చిట్టచివరకు జ్ఞానంతో నిర్ణయించు రహస్యశక్తి చేతిలో చివరకు జ్ఞానంతో నిర్ణయించు రహస్య శక్తి చేతిలో ఉంటుంది. ఆయనే యోగసాధనకు గురువు. ఈశ్వరుడు.

CWSA 24: 780

దివ్యమాత ఆమె నాలుగురూపాలు

దివ్యశక్తి మీద నమ్మకం ఎప్పుడూ మన పట్టుదల వెనుక ఉండాలి. దివ్యమాత వ్యక్తమయినపుడు అది పెరిగి తిరుగులేనిదిగా సంపూర్ణ మవ్వాలి. దివ్యమాతకు అసాధ్యమనేదేదీ లేదు. ఆవిడ చిచ్ఛక్తి విశ్వజనీన దేవత, అనంతకాలంనుంచి సర్వ సృష్టికి మూలం, సర్వశక్తులను ధరించిన మాత. అనంత జ్ఞానం శక్తి విజయాలు, సామర్థ్యాలు అన్ని పనులు ఆమె చేతుల్లోనే వున్నాయి. అన్ని శక్తులకు పరిపక్వతకు, సిద్ధికి అవి సంపూర్ణ భాండాగారాలు. ఆవిడ మహేశ్వరి, సర్వోత్కృష్ట జ్ఞానానికి అధిదేవత. మనందరికీ అన్ని రకాల దివ్య దృష్టిని, పరమ సత్యాన్ని ఆవిడ యథార్థ

దైవసంకల్పాన్ని అతిమానస ప్రశాంతతను మనోభావాలను, ఆనందపు వెలుగులను తెచ్చే పంచే మాత. మహాకాళి సర్వోత్కృష్ట శక్తి. ఆవిడతోనే ఉంటాయి అన్ని శక్తులు. దైవికబలాలు, మరియు అత్యంత తాపసిక కఠినత మరియు యుద్ధానికి అవసరమైన వేగం, విజయం, హాసం, అదే అట్టహాస్యం. అది ఓటమిని మరణాన్ని అజ్ఞాన శక్తులను తేలిక చేస్తుంది. ఆవిడ మహాలక్ష్మి, ప్రేమకు, సంతోషానికి అధిదేవత, ఆవిడ ఇచ్చే కానుకలు ఆధ్యాత్మిక ఆనందంలో ఉండే ఆకర్షణ, సౌందర్యం, రక్షణ మరియు అన్ని దైవిక మాన ఆశీస్సులు . ఆవిడ మహాసరస్వతి. ప్రజ్ఞకు, (నైపుణ్యాలకు) ఆత్మ కార్యాలకు, అధిదేవత. "యోగః కర్మ సుకౌశలమ్". దివ్యజ్ఞాన ప్రయోజకతలు జీవితానికి ఆధ్యాత్మితను అన్వయింపజేసుకోవడం దాని సామరస్యతల సుఖం కూడా ఆమెదే. దివ్యమాత తన అన్ని రూపాలలోను, శక్తులలోను తన సర్వోత్తమ సాధికారతలను భరించు శాశ్వత ఉపకరణం నుండి వాంఛించబడే సర్వవిధకర్మ నిర్వహించగల వేగవంతమైన దివ్య సమర్ధత పాలుపంచుకొనే సానుభూతి సర్వజీవుల లోని సర్వఊర్జాలతో స్వేచ్ఛామయ తాదాత్మ్యత అందుచేత విశ్వంలోని సమస్త దివ్యసంకల్పంతో ఒక స్వచ్ఛంద ఫలవంతమైన సామరస్యతను ఆమె భరించి ఉంటుంది. ఆమె సన్నిధి, ఆమె శక్తుల, సంవేదన ఆమె చేసే క్రియలన్నింటికీ మన అస్తిత్వం లోపల, చుట్టూ సంతృప్తితో కూడుకొన్న మన సమ్మతి అనేది దైవశక్తి యందు మన చిట్టచివరి విశ్వాస పరిపూర్ణత

CWSA 24: 780-781

మనలోని దైవంపై, ఆతని శక్తిపై, ఒక స్థిరమైన, బలమైన విధంగా ఆధారపడడంపై దైవానికి, ఆతని శక్తికి సంపూర్ణ సమర్పణ గావడంద్వారా, మనయేకత్వాన్ని, స్వేఛ్ఛను, విజయాన్ని సిద్ధిని పొందవచ్చు.

CWSA 24: 771 *అనువాదం: డా. తాడిమేటి శేషరాజకుమారి*

శ్రీమాత సూక్తులు

సమగ్ర 'దివ్యత్వ' భావన

పూర్ణయోగాన్ని ప్రారంభించాలనంటే 'దివ్యత్వ' సాధనతోనే మొదలుపెట్టాలి. దివ్యత్వమే పరిపూర్ణమైనది. ఇందుకు గాను సంకుచిత స్వభావానికి లోను కానటువంటి విశాలత్వం హృదయంలో నిండివుండాలి. శాఖాబేధాలు లేని మత పరమైన భావాలు (దృక్పథాలు) కాని, పాక్షికమైన వేదాంతభావాలు కాని ఉండకూడదు. అనిర్వచనీయ మైన దివ్యత్వాన్ని అవి సంకుచిత మానసిక నిర్వచనాల పరిధిలో బంధింపచూస్తాయి.

మధుమయీ, శ్రీఅరవిందుల ఉద్దేశంలో "సమగ్ర దివ్యత్వం"అంటే ఏమిటి?

సమా: వ్యక్తి తన భావాలకూ, అభిరుచులకు అనుగుణంగా 'దివ్యత్వాన్ని' అర్థం చేసుకుంటాడు. వ్యక్తిగత అభీష్టాలు కోరికలూ, ఇందులో చోటు చేసుకుంటాయి. ఎవరికి వారు తమకు అనుకూలమైన విధంగా వారు దివ్యత్వాన్ని రూపొందించు కుంటారు. వారి భావన, వారి అవసరాలకు చాలవరకు లోబడే ఉంటుంది.

నీ మట్టుకు నీవు నీకు కావాల్సిన విధంగాను, సరిపడే విధంగానూ దివ్యత్వాన్ని అర్థం చేసుకుంటావు. అవునా? కాని నీ భావనాచట్రం నుండి నీవు కొంత వరకు బయటకు రాగలిగితే, అసలైన "సమగ్ర యోగం" ప్రారంభించ ప్రయత్నించగలిగితే ముందే దివ్యత్వం కేవలము నీవు భావించిన విధంగానే ఉంటుందని అనుకోరాదు. ఇతరులకు కూడా వారి భావాలు వారికి ఉంటాయి కదా! ఇంతేకాకుండా ఎవరికీ స్ఫురించని కొన్ని ఇతర భావాలు కూడా "దివ్యత్వ" భావనలో ఉండవచ్చు గదా!

ఇది కనుక అర్థం చేసుకుంటే 'సమగ్రత్వం' దిశగా మొదటి అడుగు వేసినట్లే!

సహజంగానే, తమకు తెలియకుండానే దివ్యత్వం తమతమ భావాలకు సరిపడేలా వుండాలని అందరూ అనుకుంటారు. అలవోకగాను, అప్రయత్నంగానూ, "ఇదే దివ్యత్వం" అని కాని , "ఇది దివ్యత్వం కాజాలదు" అని కాని వారు అంటూ వుంటారు. అసలు వారికి తెలిసినదెంత? ఇక, ఇక్కడకు వచ్చిన వారిలో కొంత మందికి ఈ మార్గంలో ఏ మాత్రం ప్రవేశం లేకపోయినా, "ఈ ఆశ్రమంలో దివ్యత్వానికి తావే లేదు" అని యథేచ్ఛగా అభిప్రాయాన్ని ప్రకటిస్తారు. కాని మనం చొరవ తీసుకుని, అసలు దివ్యత్వం అంటే మీ అభిప్రాయం ఏమిటి? అని కనుక నిలదీసి వారిని అడగగలిగితే వారి నోళ్ళు మూగబోతాయి. అసలు దివ్యత్వం ఎలాంటిదో

వారికి తెలియనే తెలియదు అని అనిపిస్తుంది. నిజమే, తక్కువగా తెలిసిన వారే ఎక్కువగా మాట్లాడుతూ ఉంటారు" విషయపరిజ్ఞానం బాగా వున్నవారు అంత తేలికగా, అంత తొందరగా నిర్ణయం చేయలేరు. మనం చెయ్యాల్సిందంతా జాగ్రత్తగా పరిశీలించ గలగటమే. 'అది', 'ఇది' అని నిర్ణయించటం చాలా అసాధ్యం. మనం చేయగలింగిందల్లా విషయాలను నిష్పాక్షికంగానూ, ఉన్నది ఉన్నట్లు గాను, ఉండవలసిన చోట ఉన్నదా లేదా అనే విషయాలలోనూ తగినంత అవగాహనతో, పరీక్షిస్తూ ఉండటమే మన పని, మంచి చెడ్డలు నిర్ణయించటం కాదు.

ఒక్కొక్క సందర్భంలో ఇదే దివ్యత్వం, అది కాదు. అని చెప్పటమే కష్టం అవుతుంది. ప్రపంచమంతా ఒకే మొత్తం అనే భావనతో చూడగలిగితే, ఒక దాన్నుంచి మరొకదాన్ని వేరుచేయడం మొత్తాన్నంతా ఛిన్నా భిన్నం చేయడమే అవుతుంది. ఈ విధమైన సమగ్ర, సమైక్య చేతన స్థాయినుండి ఒక మెట్టు క్రిందికి దిగివచ్చి బాహ్యచేతనలోనికి ప్రవేసిస్తే, ఒక విధంగా 'సత్యచేతన' మార్గానికి అవరోధంగా వుండి, దాన్ని వెనుకకు లాగే నిరోధించే పరిస్థితులు ఎలాంటివో అవగాహనలోనికి వస్తుంది. అప్పుడు మాత్రమే మన దృక్పథం మారి "ఇది దివ్యత్వానికి దారిచూపే మార్గము, అది కాదు " అని చెప్ప గలిగే అవగాహన వస్తుంది.

ఇది భౌతిక జీవనంలో ఎదురయ్యే ఆచరణాత్మక మార్గమే. దీనిని దాటి అంతర్గత పరిపూర్ణ చేతనను సాధించగలిగితే, ఈ పోరాటాల ఆవరణకు వెలుపల నున్న ప్రదేశంలో ప్రవేశించగలుగు తాము. అక్కడ అంతా దివ్యత్వమే. దివ్యత్వం కానిది ఉండనే ఉండదు!

కాని ఆ స్థితి చేరుకునే ముందు వ్యక్తి చేతనలో ఈ పోరాటాలు, విభేధాలు, తప్పక ఎదురౌతాయి. కాని వ్యక్తి స్వేచ్ఛకు కూడా అవకాశం వుంటుంది. విచక్షణా జ్ఞానం ఇందుకు దోహదపడుతుంది. వ్యక్తి తనకు తానుగా సమర్పణా భావాన్ని అంకిత భావాన్ని కలిగి యుండుటయే దానికి పరిష్కారము. ఆ స్థితిలో క్రీనీడలుకాని, పొరపాట్లు జరగటంకాని సంభవించవు.

CWM 8: 1- 2

సమగ్ర యోగము - బౌద్ధిక ప్రయత్నము

"శక్తివంతమైన యోగానికి మేధాశక్తి తొలి భూమిక అని నిర్ధారించవచ్చు. కాని

అది అనివార్యం అని మాత్రం అనలేము."

సమా: శక్తివంతమైన యోగం సమగ్రమైనదే. అందులో అనేక విషయాలు ఉంటాయి. అందువలన తెలివి తేటలు యోగానికి శక్తిని ఇచ్చే మాట నిజమే.

ప్ర: దీన్ని "సమగ్రయోగము" అనవచ్చునా?

సమా: అట్లా నిర్ద్వందంగా నిర్ధారించలేము. సమగ్ర యోగం వ్యక్తిలోని అన్ని విభాగాలకు సంబంధించినది. అన్ని కార్యక్రమాలు దాని పరిధిలోనికే వస్తాయి. కాని మరోవిషయం ఒక వ్యక్తి చేయగల పనులు వేరే వ్యక్తి చేస్తే అంత బాగా ఉండకపోవచ్చు. వ్యక్తుల సమగ్రతలలో తేడాలుంటాయిగదా! నీకు ఈ విషయం అర్థం అయిందనుకుంటాను.

నీ మట్టుకు నీవు సర్వశక్తులూ ఒడ్డి యోగం చేయగలిగితే అది నీ వరకు నీకు 'సమగ్ర యోగమే .' కాని నీ నిర్వాహకత్వం సర్వ సాధారణంగానూ, తక్కువ స్థాయిలోనూ ఉండే అవకాశం కూడా వున్నది కదా! నీలో ఉన్న చేతన ఇతరులతో పోలిస్తే, అతి స్వల్పమైనదిగా కూడా ఉండవచ్చుగదా! కాని నీ యోగం నీకు సంబంధించినంత వరకు సమగ్రయోగం అనుకోవచ్చు. అందులో నీలోని సర్వశక్తులు, నీ పరిపూర్ణ కృషి తప్పక ఉంటాయి.

CWM 8: 8- 7

ఆశా, నిరాశా దృక్పథాలు

మధుమయీ, "ఇందు నిమిత్తం ప్రారంభంలో వ్యక్తి తన నిమ్న ప్రకృతి ద్వారానే పనిచేయాలి," అని శ్రీఅరవిందులు ఒకచోట వ్రాసారు. ఇది దేనికి సంబంధించినది? దాన్ని ఎలా నిర్వహించాలి?

సమా: ఇందులో ఒక అనుకూల దృక్పథం, ఒక ప్రతికూల దృక్పథం ఉంటాయి. అనుకూల దృక్పతం ద్వారా వ్యక్తి తన ఉనికిని, చేతననూ, ఆకాంక్షనూ అభివృద్ధి చేసుకోవాలి. దృష్టిని అంతరంతర మానసిక వ్యక్తిత్వపు దిశగా మళ్ళించాలి. తన సర్వ శక్తులు కేంద్రీకృతం చేసి, వాటిని తగిన స్థానాలలో ఏక కేంద్ర శక్తిగా అమర్చాలి. చివరకు ఆకాంక్షనంతా దివ్యత్వం వైపే కేంద్రీకరించి అదే దిశగా ముందుకు సాగాలి. ఇదే ఆశావహ దృక్పథం అంటే.

ఇది ఇట్లా వుంటే, నిరాశా పూరిత దృక్పథం వలన బయట ప్రపంచంనుండి కాని, అంతః చేతన మరియు నిశ్చేతన మూలల్లోనుండి కాని, వచ్చే అన్ని

స్పందనలను ఆధ్యాత్మిక పురోగతికి అవరోధాలుగా భావించి త్రోసి రాజంటుంది. కాని వీటిని సదవగాహనతో పరిశీలించి ఒక పద్ధతి ప్రకారం తిరస్కరించవచ్చు. అదే సంయమంలో వాటి ఇచ్ఛాబలానికి లోనుకాకుండా జాగ్రత్త పడాలి. ఈ ప్రక్రియలో సంభవించే అవకాశం ఉన్న కష్టనష్టాలను, భ్రమప్రమాదాలను వ్యక్తి ప్రమేయంతో నిమిత్తం లేకుండా సంభవించగల దుష్పరిణామాలను కూడా పరిశీలనతో గమనించి అవి చేతనలో వప్రవేశించకుండాను అక్కడ తిష్టవేయకుండాను జాగ్రత్త పడాలి. ఇదే అనుకూల దృక్పథం అంటే.

ఈ రెండు దృక్పథాలను (సానుకూల, ప్రతికూల) ఏక కాలంలో ఆచరించవలసి వస్తుంది. సందర్భాన్ని బట్టి, సంసిద్ధతనుబట్టి అవసరానికి తగినట్లుగా వీటిని ఉప యోగించు కోవాలి. ఈ రెండింటినీ తప్పక గుర్తుంచుకోవాల్సిందే!

CWM 8: 22

అంతః శత్రువులు

మధుమయీ, ఈ విషయం నాకు అర్థం కాలేదు. "ఆత్మలోని అంతర్గత శత్రువులను త్యజించాల్సిందే. అవి పోతూ, పోతూ సాధకుని చేతనను ఎంత బాధకు గురి చేసినా వాటిని వదిలించుకోవాల్సిందే."

సమా: అర్థం కాలేదా? ఇలాంటిది నీ అనుభవం లోనికి ఇంకా వచ్చి వుండదు. అంతేకాదు. ఒక్కొక్క సందర్భంలో నీకు నచ్చనివి ఉంటాయి. కోపం, ద్వేషం, నిజాయితీ లోపించటం వంటివి. వాటిని నీవు వదులుకోవాలను కున్నప్పుడు కాని, వాటికి ఏ మాత్రం అవకాశం ఇవ్వకూడదని నిర్ణయించుకున్నప్పుడు కాని ఆ భావన నిన్ను కొంతలో కొంత భాధించడం కూడా కద్దు. అది కూడా బాధాకరమే కదా? దేన్నో బలవంతంగా బయటకు ఈడ్చివేస్తున్నాము అనే భావన కలుగుతుంది. ఈ అర్థమే పై వాక్యంలోనూ ఉన్నది. ఒక చెడ్డ విషయాన్ని వదిలించుకునే సందర్భంలో అది కొంత కుదుపును కూడా ఇస్తుంది. కానుకగా! అదే పైవాక్యం ద్వారా సూచించబడింది.

నొప్పి అంతా నీ వంతేనని నీవు భ్రమిస్తున్నావు. ఇది సత్యం కాదు. నొప్పి అనేది నీవు నీపై ఆపాదించుకున్న భావనయే. దీనికి భిన్నంగా జరిగినపుడు నీకు ఇదే రకమైన బాధ కలుగనే కలుగదు. పైపెచ్చు అదే నీకు ఆనందహేతువు కూడా

అయ్యే అవకాశం ఉంటుంది. వాస్తవిక అనుభవంలో ఏ మార్పూ ఉండకపోయినా, భావనలో మాత్రం నీకు బాధ అనేది అనిపించదు. ఒకవైపు నీవు వద్దనుకున్న వ్యతిరేక శక్తులతో పోరాడుతూనే వుంటావు. కాని అదే సమయంలో అవి అల్లంత దూరాన వున్నట్లు వాటి వలన నీకు ఏ మాత్రం అపకారం ఉండనట్లు అనిపిస్తుంది. ఆ విధంగా వ్యతిరేక ధోరణి కనుమరుగై, అనుకూల ధోరణి మాత్రమే మిగులుతుంది. దివ్యత్వం కటాక్షించటమే దీనికి కారణం. ఇదే నీకు దివ్యానంద హేతువు కూడా అవుతుంది. దివ్యత్వంతో నీవు మమేకం కావాలి. లేకుంటే, నీవు బహిష్కరించాలనుకున్న వికృత రూపం నిన్ను వెంటాడుతూ బాధిస్తూనే వుంటుంది.

CWM 8: 83-84 *అనువాదం: కె. ఆర్. ఎల్. నరసింహారావు*

స్వీయ గతిశీల ధ్యానం

విముక్తం చేసి ఏకైక కేంద్రంకల ధ్యానం ఓ నిరంతర అంతరంగ జ్ఞాపకమవాలని ఈ యోగసాధన ఆశిస్తుంది. అందరిలో ఉన్నది ఒకే ఒక ఆత్మ. అంతా ఒకే దైవం. దైవంలోనే అందరూ ఉన్నది అందరూ దైవమే. మరొకటి విశ్వంలో లేదు. సాధకుని చేతనా ద్రవ్యమంతా అలా అయేవరకు ఈ యోచనే, ఈ నమ్మకమే. నేపథ్యంగా ఉండాలి. ఈ రకమయిన ఓ స్మృతి తననుతాను ఓ గతిశీలం చేసుకొనే ధ్యానంగా అయ్యి తుదకు ప్రగాఢ అవిచ్ఛిన్న దర్శనంగా మనం దేనిని యెంతో శక్తివంతంగా జ్ఞప్తియందుంచుకొంటామో లేక యెంతో నిరంతరంగా ధ్యానిస్తామో అస్పష్టమైన అన్నింటినీ ఆలింగనం, చేసుకొనే చేతనకు మరలాలి. మరలుతుంది.

ప్రశ్న: ప్రియమైన అమ్మా! శ్రీఅరవిందులంటున్న స్వీయగతిశీల ధ్యానమంటే ఏమిటి?

అమ్మ: అస్తిత్వాన్ని రూపాంతరీకరించ గల్గిన శక్తిగల ధ్యానమని అర్థం. చలనరహిత మయి సాపేక్షంగా చూసినప్పుడు జడంగా ఉంటూ మీ చేతనతో గాని, మీరుండే తీరుతోగాని ఏమీ మార్పుని స్థిర ధ్యానానికి భిన్నంగా ఈ ధ్యానం మిమ్ములను పురోగమింప జేస్తుంది. గతి శీల ధ్యానమంటే రూపాంతరీకరించే ధ్యానం.

మనుషులు సాధారణంగా గతిశీలమయిన ధ్యానం చేయరు. వారు ధ్యానంలో

ప్రవేశించినప్పుడు లేదా కనీసం వారు ధ్యానం అంటున్నదానిలో ప్రవేశించినపుడు వారి ఉనికిలో గాని, చేతనలోగాని ఎటువంటి మార్పు, ఏ కదలిక లేకుండా ఎంతగా ఉంటే అంతగా సంతోషిస్తారు. ఈ రీతిన అనంతంగా ధ్యానం చేయగలరు, అది విశ్వంలోగాని వారిలోగాని ఏమీ మార్పు తేలేదు. అందువలన శ్రీఅరవిందులుఅందుకు సరిగా భిన్నమయిన గతిశీల ధ్యానం గురించి చెప్తున్నారు.

ప్రశ్న: అదెలా చేయాలి? దానికి భిన్నమయినరీతిలో చేస్తారా?

అమ్మ: విభిన్నమయిన ఆకాంక్ష, విభిన్నమయిన వైఖరి ఉండాలనుకుంటాను. విభిన్నమయిన విధానం అంటున్నప్పుడు విధానమంటే (నవ్వుతూ)కూర్చునే విధానమా? అంతరంగ విధానమా?

అవును.

కాని అది ప్రతి ఒక్కరికి విభిన్నమయి వుంటుంది.

తానెందుకు ధ్యానం చేస్తున్నది తెలుసుకోవడం ఎంతో ప్రధానమనుకుంటాను. అది ధ్యానానికి ఒక లక్షణాన్నిస్తుంది. ఏదో ఓ క్రమంతో ఉంచుతుంది.

దివ్యశక్తికి మిమ్మల్ని తెరచి ఉంచుకోవడం కోసం ధ్యానం చేయవచ్చు. సాధారణ చేతనను నిరాకరించడం కోసం ధ్యానం చేయవచ్చు, మీ ఉనికి లోతులలోనికి ప్రవేశం కోసం ధ్యానించవచ్చు. మిమ్మల్ని సమగ్రంగా అర్పించుకోవడమెలాగో నేర్చుకోవడం కోసం ధ్యానించవచ్చు. అన్ని రకాల విషయాల గురించి ధ్యానం చేయవచ్చు. సాధారణంగా యిందుకోసమే చేస్తుంటారు. కాని ఎక్కువ సాధించలేరు. కాని పరివర్తన చెందాలిని కనిపెట్టడంకోసం అభివృద్ధి చెందే మార్గాన్ని పట్టుకోవడం కోసం ధ్యానం చేయవచ్చు. తొలగించవలసినదీ, పరిష్కారానికి కష్టముగా ఉన్నప్పుడు ఏ క్రియలోనో మరొకదానిలోనో సహాయం కావాలనుకున్నప్పుడు అందుకు గూడా ధ్యానం చేయవచ్చు.

ప్రతి ఒక్కరికీ తనదయిన ధ్యానవిధానముంటుందను కుంటాను. కాని ధ్యానం గతిశీలంగా ఉండాలనుకుంటే పురోభివృద్ధిని ఆశించాలి. అభివృద్ది చేందాలన్న ఈ ఆకాంక్ష నెరవేరడానికి సహాయంగా ధ్యానం చేయాలి.

అమ్మ, ప్రశ్నలు సమాధానాలు 1956 పేజిలో 88-89

దైవాన్నుండి అడుగుతున్నది

ఈ అపరిపూర్ణ అసత్య ప్రపంచాన ఓ ఆధ్యాత్మిక సత్యం ధర్మం మంచి చెడుల గురించి భావన చేసి ఉత్తమ మయిన మంచిని ఆవిష్కరించింది.... కాని వీటన్నింటి వెనుక, వీటన్నింటిలోను ఉన్న దివ్యత్వాన్ని ప్రకాశాన్ని తీసుకువచ్చేవాడు మార్గదర్శి, సర్వజ్ఞుడు, శక్తికి అధిపతి, ఆనందాన్నిచ్చేవాడు, మిత్రుడు, సహాయకుడు, తండ్రి, తల్లి, ప్రపంచ క్రీడలో సహ క్రీడాకారుడు, తన అస్తిత్వానికి తానే కేవల అధిపతి. అతడు అంతరాత్మకు ప్రియతముడు, ప్రియుడు. ఇవన్నీ అ దైవత్వమే అని అనుభూతి చెందాడు.

ప్రశ్న: ఉదాహరణకు తానేదయినా తెలుసుకోవాలనుకుంటే లేక మార్గదర్శకత్వాన్ని ఏదో మరొకటో ఆశిస్తూ, దైవాన్నుండి తన అవసరానికి తగినదెలా పొందాలి?

అమ్మ: దాని గురించి దైవాన్ని అడగడంవల్లనే. అడగకపోతే నీకెలా లభిస్తుంది?

దైవం వైపు తిరిగి పూర్తి నమ్మకంతో అడుగు. నీకు కావలసింది పొందుతావు. నీ కవసరమైనది అని నీవు ఊహించినది మాత్రం కాదు. నిజంగా అవసరమయింది దొరుకుతుంది. కాని అందుకోసం ఆయన నడగాలి.

నీవా ప్రయోగాన్ని నిజాయితీగా చేయాలి. అన్ని రకాలయిన బాహ్యమార్గాలలో పొందాలని ప్రయత్నించుతూ, అప్పుడు దైవం అడగకుండానే ఇవ్వాలని ఆశించ గూడదు. వాస్తవంగా ఎవరయినా ఏదయినా నీ కివ్వాలనుకుంటే అడుగుతావు. అడగవూ? దానికోసం అడగకుండా ఆయనే ఇవ్వాలని ఎందుకాశించడం. సాధారణ చేతనలో పూర్తిగా వ్యతిరేక పోకడ వుంటుంది. నీవేదో అనుకుంటావు. నాకిది కావాలి, ఈ సంబంధం కావాలి. ఈ వాత్సల్యం కావాలి. ఈ జ్ఞానం కావాలి యిత్యాదివి చేస్తావు. చెప్తావు. మంచిది. దైవం నాకు ఇవ్వాలి లేకుంటే అతడు దైవమే కాదు. అంటావు. చెపుతున్నదేమిటంటే సమస్యను పూర్తిగా తల్లక్రిందులు చేస్తావు.మొట్టమొదట నాకవసరం, అంటావు. నిజంగా అవసరమోకాదో, కేవలం ఓ ప్రభావమేమో, ఓ కోరి కయో, ఓ మూర్ఖ కదలికయో నీకు తెలుసా? మొదటి అంశం. నీ కేమీ తెలియదు. రెండవ అంశం క్లుప్తంగా నీ సంకల్పాన్ని దైవంమీద ఆపాదించడం. నాకిది అవసరం అంటున్నావు. తర్వాత దానికోసం ఆయనను అడగనుగూడా అడుగవు. దాని నివ్వ మంటావు. నా 'అవసరం' అంటావు. కాబట్టి నా కవసరం గనుక అదే సహజంగా,

స్వయంగా రావాలి. నా కవసరమయినదంతా యివ్వడం దైవం పని. అంటావు.

కాని అది అలాగే సంభవించితే, నిజానికి నీకు కావలసినదేదో నీకు తెలియనట్లే. అది కేవలం ఓ భ్రమ, నిజంగాదు. బేరంచేసినట్లుంటుంది. నీచుట్టూ ఉన్న జీవితంనుండి కావాలనుకుంటావు. దైవం వైపు తిరుగవు. ఆయనకు నీకు మధ్య ఎటువంటి సంబంధాన్ని కల్పించుకోవు. ఆయన గురించి యోచించవు. నీ వైఖరిలో ఎంతో కొంత నిజాయితీతో ఆయనవైపు తిరుగవు. ఆయననుండి ఏదీ కావాలనుకోవడం లేదు గనుక నీకిది ఇవ్వడానికి ఓ కారణం లేదు.

కాని నీవడిగితే ఆయన దైవం గనుక, నీకంటే బాగా నీకేమి కావాలో తెలుసుగనుక నీ కవసరమైనదిస్తాడు. లేకుంటే అదే కావాలని పట్టుబడితే నీ సంకల్పాన్ని ఆయన మీద రుద్దాలనుకుంటే నిన్ను మెప్పించడంకోసం కావలసింది యివ్వవచ్చు. నీ పొరపాటు తెలుసుకునేటట్లు చేయవచ్చు. కాని అది నిజంగా నీకు కావల్సింది కాదు. నీ వప్పుడు వ్యతిరేకించ ఆరంభిస్తావు. నీ వంటే వ్యక్తిగత అర్థంతో గాదు. మనుషులుందరికి అన్వయించి చెప్పడం. ఏదో హాని కలిగించేది దైవం నాకెందుకివ్వడం అంటావు దానికోసం నీవే అడిగినట్లు పూర్తిగా మరచిపోయి, ఈ రెండుచోట్ల అదే తీరుతో వ్యతిరేకంగా ఉంటావు. తిరిగి ఆయన ఇవ్వనప్పుడు కూడా నా కవసరమని చెప్పినప్పటికీ ఆయన దెందుకు ఇవ్వలేదు. అని ఖండిస్తావు. ఈ రెండుచోట్ల అదే విధమయిన విరుద్ధ అభిప్రాయాలతో నీవు ఉండడంతో, పాపం దైవం దైవం నిందింపబడతాడు. అదంతా లేకుండా నీలో అది తెలుసుకోవాలన్న సరళమయిన ఓ ఆకాంక్ష, ఒక ప్రేరణ, ప్రగాఢ తీక్షణ అవసరముంటే, నీ ఉనికియొక్క సత్యం ఎంతో కొంత అదేనని స్పష్టంగా భావిస్తే, అన్నింటికీ మూలం ఉత్తమమయిన మంచి అని, మనం కోరుతున్న వాటన్నింటిని సమాధానం సమస్యలన్నింటికీ పరిష్కారం అది తెలుసుకోవడమేనని భావించితే ఈ ప్రగాఢ అవసరం నీలో ఉంటే దానిని తెలుసుకోవాలని ఆకాంక్షిస్తుంటే, దైవంతో 'నాకిదివ్వు, అదివ్వు,' అని ఎంతమాత్రము అనవు. లేదా 'నాకిది అవసరం, అది కావాలి.' అనవు. 'నాకేది అవసరమో అది చేయి, అసత్యతయొక్క సత్యానికి నన్ను తీసుకువెళ్ళు. మీ ఉత్తమోత్తమ వివేకం నా కేది అవసరమని చూస్తే అదే ప్రసాదించు' అంటావు.

నీవప్పుడు పొరపాటు పడడం లేదని ఖచ్చితంగా అనుకుంటావు. నీ కాయన హాని చేసే దేదీ యివ్వరు.

మరింత ఉన్నతమయిన మెట్టున్నది, దానితో ఆరంభించడం కొంత కష్టం.

కాని నాకిది కావాలి, యిదివ్వు, అని దైవంతో చెప్పడం కంటే మొదటిది యిప్పటికెంతో వాస్తవమయిన విధానం. ఎందుకంటే వారికేది అవసరమో, నిజంగా కొద్దిమందికే తెలుసు. చాలా కొద్దిమందికి , అందుకు నిదర్శన మేమిటంటే, వారెప్పుడూ వారి కోరికలను ఫలవంతం చేసుకొనే ప్రయత్నాల్లోనే ఉంటారు. వారి ప్రయత్నమంతా దాని మీదనే ఉంటుంది. ప్రతిసారి వారి కలల్లో ఒకటి నెరవేరుతుంది. దానితో ఆశాభంగమవుతుంది. మరొకదానివైపు జరుగుతారు.

ఎంతో వెతుకులాట తర్వాత, ఎన్నో తప్పులు చేసిన మీదట ఎంతో బాధపడిన తర్వాత ఎంతో ఆశాభంగంచెందడంతో దీనంతటినుండి వివేకవంతంగా బయటపడే మార్గంమేదీ లేదా అని కొన్ని సార్లు ఆశ్చర్యపడతాడు. అది తన అజ్ఞానాన్నుండి బయటికొచ్చే మార్గమని చెప్పడం.

అప్పుడు ఆక్షణాన (అమ్మ తన చేతులు తెరచి) యిలా 'నే నిక్కడున్నాను, నన్ను స్వీకరించి నిజమైన మార్గానికి నడిపించు' అనగలడు.

అప్పుడంతా సవ్యంగా సాగడం మొదలవుతుంది.

CWM 8:121-124 *అనువాదం: అరుణా మోహన్*

దైవభక్తి ఆరాధనలకు సంబంధించిన సంపూర్ణ చర్య

"దానిని ఇలా చెప్పవచ్చు, దివ్యప్రేమ ఆరాధనకు సంబంధించిన సంపూర్ణ చర్య మూడు భాగాలుగా వుండి ఏక మాత్ర సకలానికి అభివ్యక్తీకరణగా జరుగుతుంది. ఒక క్రియారూపంలో దైవాన్ని అర్చించడం, దైవంతో ఒక అనుబంధాన్ని లేక ఒక అన్వేషణను యేదో దర్శనాన్ని ఒక రూపంలో వ్యక్తపరచే ఒక సంకేతంగా ఆరాధించడం అంతరాత్మలోనూ, ఆధ్యాత్మలోను, హృదయంలోనూ ఏకత్వంకోసం ఆంతరిక ఆరాధన పరితాపం, లేక యేకత్వసంవేదన"

ప్రశ్న: మొదటి రెండు భాగాలు నాకు బాగా అవగతం కాలేదు.

అమ్మ: క్రియకు సంబంధించిన పూర్తి భౌతిక రూపం అందులో వుంది. ఒక ప్రత్యేకమైన సంజ్ఞ, ఒక నిర్ణీతమైన కదలికద్వారా సమర్పణా భావాన్ని అభివ్యక్తం చేసే శాఖాపరమైన

సాంప్రదాయ రూపాల్లాంటి దది. అది పూర్తిగా భౌతికమైనది. ఉదాహరణకి అగరవత్తులు వెలిగించడం, కానుకలు సమర్పించడం, దేవాలయాన్ని పర్యవేక్షించడం దేవతామూర్తిని అలంకరించడం నిజానికి ఇవన్నీ కేవలం భౌతికంగా చేసే పనులు.

రెండవ అంశం ఒకవిధంగా మానసిక సమర్పణ. ఇది సంకేతరూపంలో నిర్వహించబడే చర్య. ఇక్కడ భక్తుడు మామూలుగా అగరవత్తులు వెలిగించడంలోనే తృప్తి పడడు. వాటిని వెలిగించడం ఒక ప్రతీకాత్మక చర్యగా చేస్తాడు. ఉదా: ఆకాంక్ష శరీరంలో జ్వలిస్తున్న ఆపేక్షకు లేదా ఆ విశుద్ధాగ్నిలో తాను కరిగిపోతున్న ఆత్మార్పణకు సంకేతంగా చేస్తాడు. దీనిలో మొదటిది కేవలం ఒక చర్య, తరువాతది ఆ క్రియల ఒక సంకేతం. ఆ పైన ఏదయితే చేయబడుతుందో దానిని సంకేతాత్మకంగా అర్థం చేసుకోవడం.

చివరకి ఈ రెండు రీతులకు వెనుక ఐక్యమత్యానికై ఒక ఆకాంక్ష. ఈ క్రియలు వాటి నుండి నీవు సంకేతాలుగా తయారుచేసినది, ఇవన్నీ దైవానికి ఇంకా ఇంకా దగ్గరవ్వడానికి చేసే సాధనాలు మాత్రమేనని, అతడితో ఐక్యంకావడానికి నిన్ను నీవు తగినట్లుగా చేసుకోవడంకోసం ఆకాంక్ష వున్నది ఈ మూడు అంశాలు క్రియ పూర్తి కావడానికి అంతర్భాగాలుగా ఉండి తీరాలి. అంటే పూర్తి భౌతికమైనది, కొంత పూర్తి మానసికమైనది, కొంత అంతరాత్మికమైనది కొంత అంతరాత్మిక ఆకాంక్ష వుండి తీరాలి. వీటిల్లో ఒక అంశం వుండి, తక్కిన రెండూ అంశాలు లేకుంటే అది అసంపూర్ణమౌతుంది. ఒక నియమం ప్రకారం చాలా అరుదుగా సచేతనంగా ఆ మూడు జతపర్చ బడతాయి. ఆ సంయోగం ప్రత్యేకమైన విలక్షణమైన సమర్పణ, నిజాయితీ కల వ్యక్తులను ఉత్పన్నం చేస్తుంది. అంటే అస్తిత్వం మొత్తం అన్ని భాగాలలో క్రియావిధానంలో పాలు పంచుకోవడం.

CWM 8: 234-235

అంతరాత్మిక అగ్నిని రాజేయడం

ఓ మాధుర్యమయి మాతా! "అంతర్యంలో అంతరాత్మక అగ్ని ని రాజేయాలి. దానిలో దైవం పేరిట సమస్తం అర్పణ చేయాలి." అని వ్రాసారు శ్రీఅరవిందులు.

ప్రశ్న: ఈ అంతరాత్మికాగ్ని ఎల్లవేళలా వెలుగుతూ వుండదా?

అమ్మ: అది ఎల్లప్పుడూ వెలుగుతూ వుండదు.

ప్రశ్న: అప్పుడెలా దానిని వెలిగించటం?

ఆకాంక్షతో

వికాసం చెందాలనే సంకల్పంతో పరిపూర్ణత వైపుగా సాగాలనే ప్రేరణతో. అన్నింటికీ పైగా వికాసం చెందే అందుకై ఆత్మ శుద్ధీకరణకై ఇచ్ఛ అగ్నిని వెలిగిస్తాయి. పురోగమించాలని ఎవరిలో అయితే దృఢ సంకల్పముంటుందో వారు ఆ సంకల్పాన్ని ఆధ్యాత్మిక వికాసం, ఆత్మ శుద్ధివైపు మళ్ళించినప్పుడు తమంతట తామే తమలో ఆ అగ్నిని వెలిగిస్తారు. వ్యక్తి తనలోని ప్రతిరూపాన్ని సరిదిద్దుకోవాలనుకుంటే లేక ప్రతి చిన్న వికాసాన్ని సాధించాలనుకొంటే ఆ మొత్తాన్నీ ఆ అగ్నిలో వేసినప్పుడు అప్పుడది మరిత క్రొత్త తేజస్సుతో ప్రజ్వలిస్తుంది. ఇది కనిపించే ఒక బింబం కాదు. సూక్ష్మభౌతికంలో జరిగే యథార్థం ఇది. ఆ జ్వాలకు సంబంధించిన వెచ్చదనాన్ని అనుభూతి చెందగలరు. అగ్నియొక్క ప్రకాశాన్ని సూక్ష్మభౌతిక స్తరంలో చూడగలరు కూడా. స్వభావంలో ముందుకు సాగనివ్వకుండా అడ్డు పడేదేదై వుందో దానిని కూడా ఆ అగ్ని లో వేసేయవచ్చు. అది కూడా దానిలోమండటం మొదలై జ్వాల మరింత తీవ్రమౌతుంది.

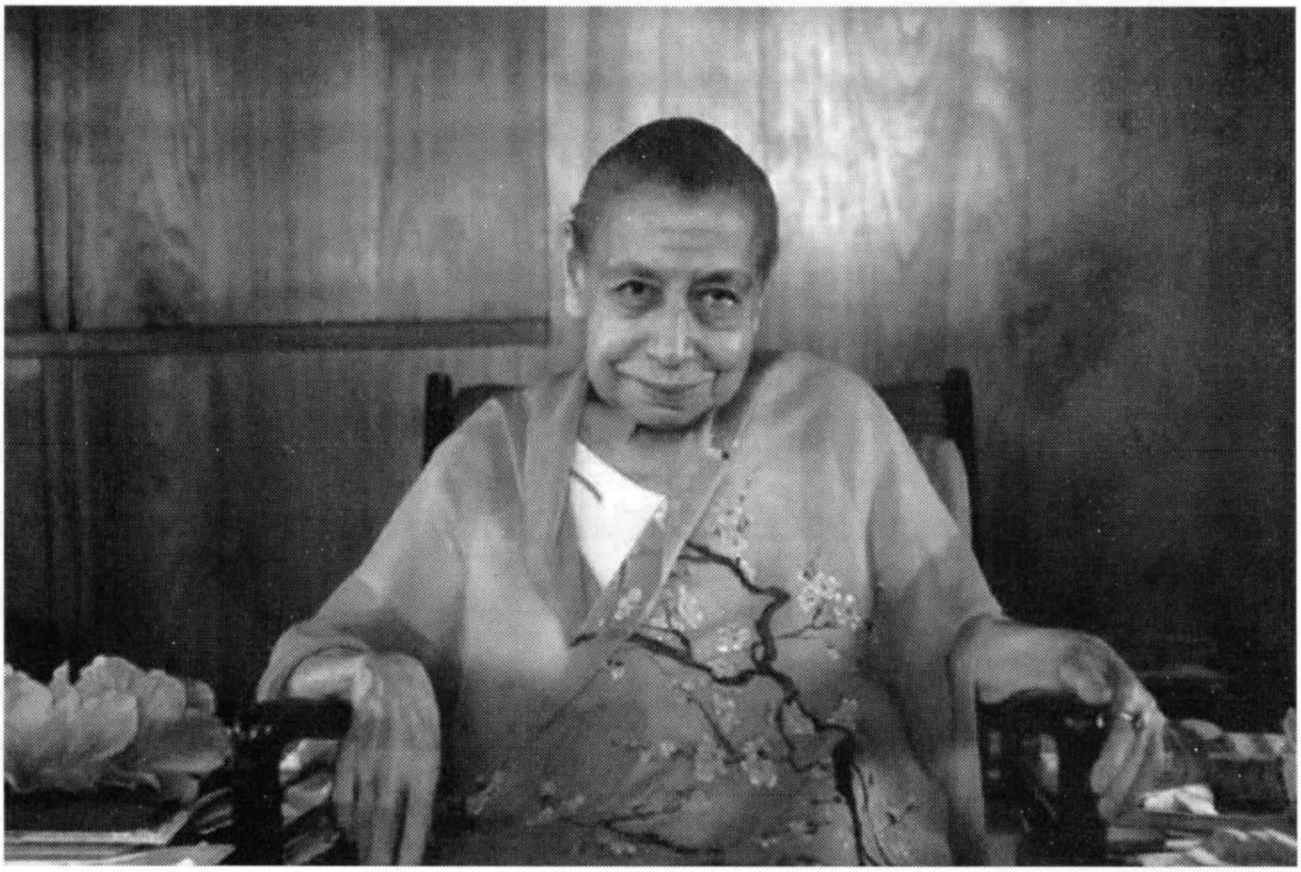
CWM 8: 251

ప్రయాసలోని ఆనందం, తీయదనం

కర్మల రూపం ధరించిన భక్తి తన త్రోవను విస్తృతం సంపూర్ణం, క్రియాశీలం చేసుకోవడమే కాదు. అది ఒక్కసారిగా లోకంలోకి కఠిన కార్య విధానాల్లోకి ప్రేమానందంలోని దివ్య భావావేశ ప్రబల మూలకాన్ని ప్రవేశపెడుతుంది. ఆ మౌలికాంశం మొదట్లో అంతగా కనబడదు. ఒక సంఘర్షణాయుతమైన, ఉద్ధరించే నిట్టనిలువు ఆరోహణా వత్తిడిని నిష్టగల ఆధ్యాత్మిక సంకల్పం అనుసరించినప్పుడు, హృదయం యింకా నిద్రలో వుండగా లేక నిశ్చల నీరవతకు బందీయై వున్నప్పుడు ఆ సంతోష, ప్రేమ, అంశాన్ని భక్తి కొని తెస్తుంది. దివ్యప్రేమ శక్తి ప్రవేశించ గలిగితే మార్గకాఠిన్యత తగ్గుతూ పోతుంది. మానసికాందోళన శమిస్తుంది. ప్రయాస, సంఘర్షణ కేంద్రంలో కూడా ఒక సంతోషం, తియ్యందనాలుంటాయి.

CWM 8: 251-52

అనువాదం: సి. హెచ్ . హర్షవర్ధనరాజు

కష్టంలో ఉన్నప్పుడు సుఖంగా ఆనందంగా యెలా వుండగలం?

కచ్చితంగా, ఆ కష్టం వ్యక్తిగతమైనది లేక అహంకారమైనది అయినప్పుడు దానినొక నివేదనగా చేసి, పరిశుద్ధత అనే అగ్నిలో దానిని విసరివేసినప్పుడు, అతడు పురోగతికి సంబంధించిన ఆనందాన్ని వెంటనే అనుభవిస్తాడు. అతడు చిత్తశుద్ధితో ఆ పని తెలిసినపుడు అతనిలో ఆనందం పెల్లుబుకుతుంది.

నిస్పృహ చెందటం, జరిగినదానిని తలచుకుంటూ విచారపడి బాధపడ్తూ, ఉండటానికి బదులుగా చేసి తీరవలసింది స్పష్టంగా అలాగే దానిని నివేదన చేసి రూపాంతరీకరణకు పరిశుద్ధతకు చిత్త శుద్ధితో ఆకాంక్షిస్తే, అతడు వెంటనే హృదయలోతుల్లోనుంచి ఆనందం పెల్లుబిక రావడాన్ని అనుభూతి చెందుతాడు. ఆ కష్టం పెద్ద దుఃఖానికి కారణమైనదైనా, దీనినతడు చాలా విజయవంతంగా చేయవచ్చు. అదెంతటి తీవ్రమైన దైనా దుఃఖం వెనుక, దివ్యానందం వున్నదనేది వాస్తవంగా గ్రహిస్తాడు.

CWM 8: 251-252

అనంతునిచే వరించబడిన వ్యక్తి

ప్రశ్న: దివ్యజననీ, "అనంతుని వరించువాడు అనంతునిచే వరించబడినవాడు" అని యిక్కడ చెప్పారు.

అమ్మ: అదొక అద్భుతమైన వాక్యం!

అది నూటికి నూరుపాళ్ళు నిజం. "భావాలు, సుభాషితాలు"లో కూడా యిలాంటి వాక్యమే ఒకటి వుంది.నేననుకోవడం అచట "అనంతుని" కి బదులు "భగవంతుడు" అనే పదం ఉపయోగించారు. కాని భావన మాత్రం ఒకటే. నిన్ను వరించింది భగవంతుడు, దైవం, నిన్ను వరించింది. అందుచేతే నీవు ఆయన వెంట పడ్తున్నావు. ఆయన చెప్పేది యిదే, కాదా? ఆ విధమైన నమ్మకాన్ని నిశ్చితత్వానికి, సరిగ్గా అతడెలా కాబోతున్నాడో తెలిపే దాన్నిచ్చేది యిదే. అతనలా ముందుకు నిర్దేశించబడి వుంటే పర్వత సదృశ కష్టాలున్నప్పటికీ, విజయం తథ్యం.అనేది తెలిసినవారికి అదొక లెక్కా! సమస్త కష్టాలను యెదుర్కొనే అజేయమైన ధైర్యాన్నిస్తుంది. సమస్త పరీక్షలకు యెదురు నిలబడగలిగే సహనాన్నిస్తుంది. నీకు విజయం తథ్యం.

అది వాస్తవం- వాస్తవానికి అది అలాగే వుంటుంది. నీవు దానిని గురించి ఆలోచించిన క్షణం, నీవు దానిని గురించి యెందుకు ఆలోచించావంటే, యెవరో ఒకరు నిన్ను గురించి ఆలోచించారుగనుక, నీవు వరించడం, నిన్నెవరో వరించారు గనుక జరుగుతుంది. ఒకసారి నీవు వరించబడితే, అది జరిగి తీరుతుంది. అందుచేత, సందేహాలు, సంశయించడాలు క్రుంగుబాట్లు, అనిశ్చితులు, ఇవన్నీ కాలాన్ని, ఊర్జాన్నీ, వ్యర్థంచేసేవే. వాటివల్ల యేం ఉపయోగంలేదు. తనలో ఒక్కసారి క్షణంపాటు "నా విషయంలో ఇదే సత్యం" అని సంవేదించడం జరిగితే చాలు, అంతా అయి పోయినట్లే. అది ముగిసినట్లే, ఖాయమైనట్లే. దుర్గమారణ్యం గుండా దారి చేయడానికి నీవు సంవత్సరాలు వెచ్చించినా అదేమంత చెప్పుకోదగ్గ విషయంగాదు. అది అయిపోయినట్లే, ముగిసినట్లే. అందుకనే ఒకనాడు "ఇంతాచేసి మీరంతా యిక్కడెందుకున్నారంటే మీరెక్కడో అలా కోరుకొన్నారు, ఎక్కడో కోరుకొని మీలో వున్ననట్లైతే దానర్థం, మీలో దానిని కోరుకొన్నది దైవం." అని నేను మీకు చెప్పాను. కనుక చాలా తిన్నని మార్గాన్ని అనుసరించే కొంతమంది చాలా త్వరగా చేరుకొంటారు. మరికొంతమంది వున్నారు. వాళ్ళకు యెత్తు పల్లాల మార్గం కావాలి.

అది చాలా కాలం పడ్తుంది. కాని అంత్యం అనేది వుంది. గమ్యం వుంది. అనుభవ పూర్వకంగా నేను తెలుసుకొనే దేమిటంటే తన జీవితంలో ఒక్కసారైనా దాని వైపు ఒక గొప్ప తపన... దానిని అతడు యేవిధంగా పిలిచినా యిబ్బందిలేదు. కాని భాషా సౌలభ్యం కోసం దైవం అందాం. దానిని చేరలేని వానిని ఒక్కరిని కూడా చూడలేదు. అతడు ఒకానొక సమయంలో ఆయనకు వెన్ను చూపినా అదేం పట్టించుకోవలసిన విషయం గాదు. అతడు తప్పకుండా చేరుకొంటాడు. హెచ్చు తగ్గులు లేకుండా పెనుగులాడవలసి వుంటుంది. హెచ్చు లేక తగ్గులుగా యిబ్బంది వుంటుంది. కాని యేదో ఒక రోజు విజయుడవ్వడం ఖాయం వరించబడినది అంతరాత్మ, అది చేతనావంతమైనది కారణం దాని ఘడియప్రాప్తించింది. ఒకసారి దాని ఘడియప్రాప్తిస్తే, హెచ్చు లేక తక్కువ త్వరగా ఫలితం లభిస్తుంది. కొద్ది నెలల్లో నీవది సాధించవచ్చు. కొన్ని సంవత్సరాలు పట్టవచ్చు. కొన్ని జన్మలైనా పట్టవచ్చు.కాని నీవది సాధిస్తావు.

ఇందులో చెప్పకోదగ్గ విషయమేమిటంటే దీనిని వరించే స్వేచ్ఛ నీకే యివ్వబడింది. నీ అంతరంగంలో నీవు నిశ్చయించుకుంటే యీ నీ జీవిత కాలంలోనే దానిని సాధిస్తావు. నీవు సాధిస్తావు. నీవు పన్నెండు నెలల్లోనే చేరుకొనగలవు. గనుక ఒక శాశ్వత నిరంతర నిర్ణయాన్ని కలిగి వుండాలని నేను అనడంలేదు. కాదు, నా ఉద్దేశ్యం "నాకిది కావాలి," అని నీవు ఆకస్మికంగా దానికి పట్టుబడిపోతే, ఒక్కసారైనా, క్షణంలో, ఆమోదముద్ర పడిపోయినట్లే. అంతే అలా జరుగుతుంది.

CWM 8: 337-39

అనువాదం: కె.వి.రావు